

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι. Δρ. 10
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΛΑΤΕΙΑ Κ' Ε ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κήπου.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚῆ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῆ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ ἔχθροι τοῦ Πανεπιστημίου.
Ἡ Ἀρχαία Τραγωδία. ὑπὸ Π. Κ.
Ἀθανασίου ποιήματα Πατρικοῦ (ὁ Πατριάρχης)
ὑπὸ Ν. Θ. Μάρκου.
Αἱ ἑορταί.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
Ἐἰς τὸ χεῖλος τῆς Ἀβύσσου, διαλογία ὑπὸ Δ. Λ.
Κορυμῆ.
Ταχυδρομεῖα παρὰ Περσείας ὑπὸ Δ. Κούλου-
πλάου.
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ: Λογιήματα.

Ἐν τῷ ΔΕΛΤΙΩ. Ἡμερολόγιον. — Ἐορταί τῆς
ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρα γράμματα.
— Νέα βιβλία. — Ἀγγελία.
ἩΓΙΣΤΟΡΙΚΑ. Μαργαρίτα τῆς Κας Em. de
Girardin.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἐν τῇ χώρῃ τῶν παραδόξων, ἐν ἣ κί-
ποτε ἡ εὐλακρία κλεῖται ἐμπάθεια καὶ
τόσαι λέξεις ἀπόλεσαν τὰς σημασίας των,
ἐν ἣ τὸ ἄσημος τιπολοφρεῖται περιφρονηστος
καὶ ἐνζήτητος ὁ ἀφανής, ἐν ἣ ὅλοι εἰπὴν εὐ-
εργέται τῆς πατρίδος καὶ οὐδεὶς ὁ μὴ πα-
ρασχῶν αὐτῇ ἐξόχους ὑπερβολάς, ἐν τῇ
χώρῃ, ἐν ἣ γυνὴ δακτυλοδεικτούμενη ἐπι-
σύσει τὰς βαθυτέρας τῶν ὑποκλίσεων τοῦ
σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπολήψεως, ἀνὴρ δὲ ἐν
κακίαις γηράσας θεωρεῖται ἔστιν ὅτε τὸ ἄ-
κρον ἄωτον τῶν ἀγαθῶν παραδειγματῶν,
ἐν τῇ χώρῃ τέλος, ἐν ἣ ὅλοι θλιβονται, διότι
δὲν λέγεται ἡ ἀλήθεια, ὅταν πρόκηται περὶ
τῶν ἄλλων, καὶ ὅλοι γίνονται μανιώδεις, ὅ-
ταν πρόκηται νὰ λεχθῆ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς
των, δὲν ἔπρεπε νὰ παραγάγῃ ἡμῖν οὐδε-
μίαν αἰσθησὴν ἢ πλουτίσασα τὴν ἑλληνικὴν
φρασεολογίαν νέα καὶ πρωτότυπος ἐκφρασίς:
οἱ ἔχθροι τοῦ Πανεπιστημίου!

Καὶ ὁμως, θ' ἀπεσπολήσῃ ἡμᾶς αὕτη
ἐπὶ μικρὸν. Διότι μετὰ τῶν ἑκατομμυ-
ρίων Ἑλλήνων ὑπάρχουσι βεβαίως πολλοί,
φρονούντες ὅτι αἱ λέξεις διατηροῦσι τὴν
σημασίαν, ἥτις ἀποδίδεται αὐταῖς ὑπὸ τῶν
λεξικῶν. Καὶ ἀποῦ ἐλέγη ὅτι ὑπάρχουσι
ἔχθροι τοῦ Πανεπιστημίου, κρίνομεν καθή-
κον ἡμῶν, ἐρμηνεύοντες τὴν φράσιν, ν' ἀπο-
καλύψωμεν τοὺς ἔχθρους τούτους, ἵνα καὶ
τὸ Πανεπιστήμιον λάβῃ τὰ κατάλληλα μέ-
τρα ἀμύνης καὶ ἢ κοινωνία ἀξίωση αὐτοὺς
τῆς δεούσης ἐκτιμήσεως!

Πρὸ δεκαπενθημερίας ἀκριβῶς οὐδεὶς
ὑπῆρχεν ἔχθρος τοῦ Πανεπιστημίου. Ὅλοι
τὸ ἐβλεπον προετοιμαζόμενον διὰ τὰς ἑορ-
τάς του, ὅλοι προσέβλεπον πᾶς θὰ ἐτελοῦντο
καὶ ὅποια θ' ἀπέδιδετο αὐταῖς σημασία.
Ἄλλ' ἔχθρος οὐδεὶς ἐπιφαίνεται. Ὁ οὐρα-
νὸς ἦτο αἰθριός.

Αἴφνης ἡ Ἑβδομάς, ἡ οὐδενὸς ἄλλου
ἀντιπροσωπεύουσα ἰδέαν ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν
τῆς, ἔγραψε μετὰ πάρησίας ὅτι ἡ σκάρφη

πρέπει νὰ λέγηται σκάρφη καὶ οὐδὲν ἄλλο.
Τὸ τοιοῦτον κατ' ἀρχὰς ἐφάνη οὐχ ἀπλῶς
τολμηρὸν ἀλλ' αὐθαδέ! καὶ ἰδοὺ τίς ὁ
δικαιώματι προτεραιότητος πρῶτος ἔχθρος
τοῦ Πανεπιστημίου!

Ἄλλα μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ πρῶτη ἐν-
τύπωσις προῆλθε. Τὸ αὐθαδέ ἀεθρὸν ἐκρέ-
θη εὐμενέστερον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀ-
πώλεσε τὴν αὐστηράν αὐτοῦ ὄψιν. Πολλὰ
τῶν ὀργάνων τοῦ τύπου ἀνεδημασίευσαν ἰ-
δίαις ἢ ἄλλαις λέξεσι τὰς γνώμας τῆς καὶ
καθηγηταί ἐτι τοῦ Πανεπιστημίου, κατὰ
τετραδάς ἐπανελάβαν αὐτὰς ἐκ συμπτώσεως.
Διότι, ὅσο πιερά καὶ ἀν εἴνε ἡ ἀλήθεια εἰς
τὸ στεμα τοῦ πρώτου ἀποκαλυπτόντος
αὐτὴν, εἴνε ἡδέα τὰ ἐξ αὐτῆς ὑφελέματα
εἰς πάντα τοὺς ἄλλους.

Τοιαῦτα ἐγένετο ἡ γένεσις τῶν ἔχθρων
τοῦ Πανεπιστημίου. Ἄν δὲ τινες τούτων,
ἄλλα ἐπιδιώκοντες, ἐπιφελήθησαν τῆς εὐ-
καιρίας, ἵνα εἰς ἄλλα στρώματα φέρωσι τὸ
ιερόν ζήτημα, καὶ ἄλλους ἐκ τούτου ἀπο-
κομισῶσι καρπούς, οὗτοι οὐχ ἔχθροι τοῦ
Πανεπιστημίου, ἀλλὰ φίλοι μάλλον, δι-
καιον νὰ ἐπικληθῶσι.

Ἡμεῖς μετ' ἀγάπης τηροῦμεν ὡς δι-
πλωμα τιμῆς τὸν τίτλον τοῦ ἔχθρου. Διότι
ἐσμέν οἱ πρῶτοι, οἵτινες, παραφωνοῦντες εἰς
τὴν γενικὴν κωδωνοκρουσίαν, ἐζήτησαμεν νὰ
θεωρηθῆ ὡς ἡμέρα κρίσεως ἡ ἡμέρα τῆς ἑορ-
τῆς. Διότι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι προποιοῦσαν καὶ
προποιοῦντο διὰ τὰς ἑορτάς, ἡμεῖς μετ'
ἄλλους ἠρωτῶμεν ποῖον δύναται, κατὰ
ἐπιφάνειαν ἐκ τούτων κέρδος καὶ δια τίνας ἐθνο-
φελούς γεγονότος θὰ σημειωθῆ ἡ πεντηκον-
ταετηρὶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ! Διότι, ἀπὸ πολλῶν
συγκρατοῦντες τὸ ἄλγος ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν,
εὐθετον ἐκρίναμεν τὴν ἡμέραν, ἵνα στεναζώ-
μεν, ἐλπίζοντες ὅτι οἱ ἰδιοὶ μας στεναγμα-
τῶν ἀνακουφίσωσι τὸ Πανεπιστήμιον μίαν
ἡμέραν. Διότι τέλος ἐφαντάσθημεν ὅτι ἦτο
καιρὸς πλέον μετὰ πενήκοντα ἐτὴ νὰ χει-
ραφετηθῆ τὸ πρῶτον καλῶμα τῆς παι-
δείας ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Τοιοῦτοι εὐχόμεθα νὰ εἴνε καὶ οἱ ἄλλοι
τοῦ Πανεπιστημίου ἔχθροι. Εἰς τὴν λέξιν
δὲ ταύτην ἂς προστεθῆ τοῦ λοιποῦ καὶ μία
ἐτι σημασία. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ
μέγας τῆς Ἀλβιόνος τραγικός ἔγραψε τὸν
Βασιλέα Αἰῶν καὶ ἐδημιούργησε τὸν ἑξαιεσὶν
τῆς Κορθαλίας τύπον, πᾶσαι λέξεις δὲν ἀ-
πώλεσαν τὰς σημασίας των!

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἡ διδασκαλία τοῦ «Οἰδίποδος Τυράν-
νου» ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν «Ολυμπίων»
κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς σήμερον, συμπλήροῖ
ἀνταρῶς τὴν παρῳδίαν τῶν ἀκαδημαϊκῶν
ἑορτῶν. Ἀντὶ ἔλεον καὶ φόβου, τὸ θαυμά-

σιον ἀριστουργήμα τοῦ Σοφοκλέους πέπω-
ται νὰ διεγείρῃ ἀναγκάτως ἐν ταῖς ψυχαῖς
τῶν θεατῶν πάθος ἀγωνίας καὶ πλήξεως.
Ἄλλως νὰ συμβῆ εἶν' ἀδύνατον. Ἐπὶ τῇ
μελλούσῃ δὲ τῶν θεατῶν ταλαιπωρίᾳ ἀνεύ-
θυμοι ἔσονται βεβαίως ὁ ἦδυσ καὶ θελίβινος
Σοφοκλῆς, ὁ δὲ τοῦ «Οἰδίποδος Τυράν-
νου» στήσας ἀπαράμιλλον μνημεῖον ποιη-
τικῆς μεγαλοφίας, καὶ ἡ τῶν ἀπο μνημα-
τικῆς ὑποκριτῶν ἀνωμολογημένη ἀπειρία,
ὑπεύθυνοι δὲ πάντως καὶ κατακρίσεις ἀξιοὶ
οἱ προϊστάμενοι τοῦ Πανεπιστημίου, ἀτυχῆ
συλλαβόντες ἰδέαν καὶ ἀγνοήσαντες τὴν
φύσιν τοῦ ἀρχαίου δράματος. Ἐπιτυχῆς
παραστάσις ἀρχαίας τραγωδίας, ὡς ἔχουσι
νῦν τὸ θέατρον, αἱ λαλούμεναι γλώσσαι
καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα τῶν θεατῶν,
ἀποβαίνει rium desiderium, πόθος παρά-
λογος καὶ κατὰ φύσιν ἀνεπίκτος. Τάλμας
δὲ καὶ Κάρικ, Ριστόρη καὶ Ραχίλ ἐπίσης
ἀξιοὶ γέλωτος ἤθελον ἀποδειχθῆ, ἐὰν ἐτόλ-
μων νὰ ὑποκριθῶσι τὸν «Οἰδίποδα Τυράν-
νον» πρὸς τέρψιν καὶ συγκίνησιν συγχρόνων
θεατῶν.

Ἡ μελέτη τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ἀνα-
πτύσσει τὸ αἰσθημα καὶ διδάσκει τοὺς κα-
νὼνάς τοῦ καλοῦ, συντελεῖ εἰς τὴν μόρφω-
σιν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν, δημιουρ-
γεῖ Ρακίαν καὶ Βολταῖρον, Ἀλφίερν καὶ
Κορνήλιον ἀλλ' ἡ παραστάσις ἀρχαίου
δράματος δὲν τέρπει πλέον τοὺς συγχρό-
νους, οὐδὲ κἂν συγκινεῖ. Πανταχοῦ οἱ δι-
εσθύνονται θεάσων καὶ θεάτρων ἀναβιβάζου-
σιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς συνεχῶς τὰ ἔργα τοῦ
Σχιλλέρου καὶ τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σαιξπή-
ρῳ καὶ τοῦ Οὐγκῶ, τοῦ Βολταίρου καὶ
τοῦ Ἀλφίερν, τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Κορ-
νήλιου, συλλέγοντες ἀφθονὰ χρήματα ἀπὸ
πλήθους συρρέοντος, οὐδεὶς δὲ τούτων οὐ-
δέποτε διενόηθη νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς
σκηνῆς τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Αἰσχύλου,
τοῦ Εὐρυπίδου καὶ τοῦ Σοφοκλέους, προ-
μαντεῶν εὐλόγως θεατῶν ἐρημίων. Αἱ ἀρ-
χάται τραγωδία διδάσκονται ἐνίοτε, προ-
κειμένου περὶ φιλολογικῆς σπουδῆς ἢ ἀκα-
δημαϊκῆς ἑορτῆς, ὅπως παρὰσχῶσιν ἀμυ-
δρᾶν ἰδέαν τοῦ ἀρχαίου δράματος, ὡχρᾶν
καὶ ἀτελῆ κατ' ἀνάγκην εἰκόνα τοῦ εἶδους
καὶ τοῦ τρόπου τῶν ἀρχαίων θεατρικῶν
παραστάσεων. Ἡ διδασκαλία αὐτῶν ἐκτε-
λεῖται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ, μετὰ μουσι-
κῆς ἀρχαϊζούσης, ὅπως δῆποτε, μετὰ μέ-
τρου καὶ ρυθμοῦ, κατὰ τὸ δυνατόν ὑπὲρ
αὐτῶν δημιουργεῖται ἐπίτηδες, θέατρον,
ἔχον τὸν ἀρχιτεκτονικὸν τύπον καὶ τὴν καλ-
λιτεχνικὴν διακόσμησιν τῆς ἀρχαίας σκη-
νῆς οἱ ὑποκριταί, τέλος, κόθορον φέρον-
τές καὶ τραγικὸν πρόσωπεῖον, συνοδεύονται
ὑπὸ χορῶν, ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας ρυθμικῶς
κινουμένων περὶ τὸν θυμικῶν βωμῶν. Οὗτω

δὲ παρέχεται εἰς τοὺς φιλολογοῦντας ἐκ τῆς παραστάσεως ποῖα τῆς ἰδέας τοῦ εἶδους τῶν ἀρχαίων δράματος καὶ τῆς ποιητικῆς αἰτίας τῶν ἀρχαίων τραγικῶν. Τελουότες δὲ ἐκ τῆς δηματικῆς πανηγύρου, οἱ ἡμέτεροι ἀκαδημαϊκοὶ ὤφειλον εὐλόγως καὶ ἀπὸ καθήκοντος νὰ προτιμῶσιν τὸ τριῦτον εἶδος τῆς διδασκαλίας, ἐπιχειροῦντες ἐν ἀρχαίᾳ γλώσσῃ καὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς ἀρχαίας σκηνῆς καὶ δραματικῆς ὑποκρίσεως τὴν παράστασιν τῆς Σοφοκλείου τραγωδίας. Βεβήλωσιν δὲ, τῇ ἀληθείᾳ, ἀποτελεῖ καὶ αἰσῶς προσάπτει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον ἢ ἐν μεταφράσει παράστασις τοῦ ἀριστοτελικῆς τοῦ Σοφοκλέους. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς ἐλλείψεις τῆς σκηνικῆς διακοσμήσεως καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς ὑποκρίσεως, ὁ «Οἰδίπους Τύραννος», ἐν πρωτοτύπῳ γλώσσῃ διδασκόμενος, ἐκπροσωπεῖ φιλολογικῆν τινα ἰδέαν, ἡμεροῦς δὲ κἀλλιστὰ εἰς πανεπιστημιακῆν τελετὴν ἐν μεταφράσει ὅμως διδασκόμενος, εἰς οὐδὲν ἀποβλέπει σκοπόν, προῦρισται δὲ ἀφεικτικῶς θέαμα οἰκτρῶς καὶ ἀνιάρως παραφωδίας.

Ἡ ἀρχαία τραγωδία εἶνε τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου λαμπρὸν ἀπικόνισμα, ἢ δὲ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς διαμόρφωσις προήλθε κυρίως ἐκ τῶν ἀναγκῶν καὶ τοῦ εἶδους τῆς ἀρχαίας σκηνῆς. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀντέγραφε τοὺς κανόνες τῆς ἀρχαίας τραγωδίας, καθ' ἣν ἔδωκεν αὐτῇ μορφήν τὸ θέατρον, σφόδρα δὲ πλανῶντας οἱ πιστευόντες ὅτι ἦν τέλει αὐτοῦ πάντας ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ καλοῦ. Πολλοὶ τῶν κανόνων τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπῆρξαν προδήλως τῆς θεατρικῆς ἀνάγκης δημιούργημα. Ἡ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν ὑπαίθερῳ παράστασις τοῦ δράματος, ἐξασθενούσα λίαν τὴν ἐντύπωσιν τῆς σκηνογραφίας καὶ τῆς ὑποκρίσεως, προσήλθο ἀποκλειστικῶς τοὺς τραγικοὺς ποιητὰς εἰς τὸ ποιητικὸν κἀλλος τῶν μονολόγων, τῶν διαλόγων, τῶν ὠδῶν, τῶν ἐπωδῶν, τῶν χορικῶν μελῶν, τῶν ποιητικῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν, ἅτινα προήγαγον εἰς τελειότητα ἀμύμητον. Ὡς ἐν τῷ μελοδράματι σήμερον ἢ μουσικῆ ἀποτελεῖ τὸν κύριον τῶν ἔργων σκοπόν, οὕτως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγωδίᾳ πρῶτεύουσαν εἶχε σημασίαν ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ἀπαγγελία, δευτερεύουσαν δὲ ὅλας ἡ ὑπόκρισις καὶ ἡ σκηνογραφία. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀπέβαιναν ἀδύνατος ἢ ἐξέγερσις τῆς φαντασίας καὶ ἡ ἀποπλάνησις τῶν θεατῶν εἰς τὸν φαντασιώδη κόσμον τῆς δραματικῆς ὑποθέσεως διὰ τῆς θεατρικῆς γοητείας τῶν ποιητικῶν καλλονῶν. Ὁ ὀφθαλμὸς, διακρίνων ἀσφαλῶς τῶν ἐν τῇ σκηνῇ δρωμένων τὴν ἀλήθειαν, ἀπεγύμνου τὸ ὁμοιακῆς πάσης δυνάμεως καὶ κἀλλους ποιητικοῦ, προὔκει δὲ πολλάκις κατὰ φύσιν, ἀντὶ ἐλλείπου καὶ φόβου, τέρψινος καὶ συγκινήσεων, γέλωτα καὶ θυμῶν. Ἐν τῷ σήμερινῷ θεάτρῳ τὰ φῶτα καὶ τὸ σκόφος τῆς νυκτὸς ζωοποιεῖσι καὶ φυσικῶς ἀναπτύσσουσι τὰς εἰκόνας τῆς σκηνογραφίας, μεταρσιούντα καὶ θέλοντα τοῦ θεατοῦ τὴν φαντασίαν, ἀποκορύπτουσι τῶν ὑποκριτῶν τὸ ψιμυθίον καὶ τῆς περιβολῆς τὸ τεχνητόν, καθιστῶσι δὲ φυσικὴν τὴν ἐπιτήδευσιν τῆς ὑποκρίσεως

καὶ ἐκδηλοῦσι ζωηρῶς τὴν ἐκφρασίαν τῶν αἰσθητικῶν καὶ τῶν ἐπιτηδῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν. Ἡ δὲ τῶν ἀρχαίων ἀπέβλεπεν ὅλας ἀνεπίτηδες τὴν δραματικὴν τέχνην νὰ παραστή ὅμοια ἀποτελέσματα ἐπιτηδῶν φαντασίας καὶ τῆς ψυχῆς τῶν θεατῶν διὰ τῆς σκηνικῆς διακοσμήσεως καὶ τῆς δραματικῆς ὑποκρίσεως. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ, ἡ σκηνικὴ διασκευὴ περιωρίσθη εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον, ἀποφεύγουσα ἐπιμελῶς ὅ,τι ἤδυνάτο νὰ κινήσῃ τὸν γέλωτα, ἢ νὰ διαταρᾶ τὴν προσοχὴν τοῦ θεατοῦ ἐπὶ τῆς τραγικῆς ὑποθέσεως, καὶ ἡ τραγικὴ ὑπόκρισις περιέστειλεν, ὡς δυνατόν, τὸ ἔργον τῆς μιμήσεως, δουλικῶς ὑπερτεροῦσα τὴν ἀπαγγελίαν πρὸς ἀποφυγὴν ὁμοίων κακῶν καὶ ἀντιτραγικῶν ἐντυπώσεων. Ἐν γένει ἐσκόπει ἢ ἀναπτύσσει τὸ κἀλλος τῆς ἀπαγγελίας, ἥτις, ὡς εὐλόγως ἐκάζεται, παρέχει τοῖς ἀκραταῖς μέγα καὶ ἀμύθητον θέλητρον. Ἀνάλογον δὲ παρὶθρον τέρψιν καὶ συγκινήσει τὸ ποιητικὴν τεμάχια τῶν ἑλληνικῶν τραγικῶν πρὸς τὰ φαλλόμενα τεμάχια τῶν μελοδραμάτων ἐπιφανῶν μουσουργῶν. Ἡ καλαισθησία τῶν φύσει φιλοψόγων Ἀθηναίων οὐδαμῶς ἐκορέννυτο ἐκ τῶν ἡμερησίων θεατρικῶν παραστάσεων· οἱ ἀμελικτοὶ Συρακοῦσιαν ἀπῆλλασσαν τῆς ταλαιπωρίας τῶν λατομείων καὶ ἀπληθεύοντες τοὺς ἀπαγγέλλοντας τεμάχια τραγικῶν συναγωνιστῶν τοῦ Νικίου, καὶ οἱ ψυχροὶ δικασταὶ τῶν ἰσοτεράνων Ἀθηναίων ἀπήγαγον ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ τὸν κατηγορηθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ Σοφοκλῆ, ἀκούσαντες μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἀπαγγελλόμενον εἰς ἀπολογία, τοῦ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ» τὸν πρῶτον χορόν. Τσαυτὴν ἔσχε δυνάμιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἡ ἀπαγγελία τῶν τραγικῶν τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Εὐρυπίδου καὶ τοῦ Σοφοκλέους. Ἀτελεστάτην δὲ τῶν ἐξ αὐτῆς παραγομένων ἐντυπώσεων δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἐννοίαν, ἀναλογιζόμενοι τὴν ποιητικὴν τῶν ἀρχαίων τραγικῶν καλλονὴν, τὸ ὄψος τῶν ἐνοίων, τῶν στίχων τὴν ἀρμονίαν, τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν τὴν ποιικίαν, τὸ μουσικὸν τῆς προσφωδίας, τὸ πλῆθος, τέλος, τῶν φθόγγων καὶ διφθόγγων, ὧν ἐκῆστη εἶχεν ἢ ὅσον διάφορον. Ἡ ἀπαγγελία τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ἀπετελεῖ μελωδίαν, ἀληθῶς ἐναρμόνιον, ἢ ἀτελῶς μαντεύμενον, μὴ κατέχοντες πλέον τ' ἀπαρτίσαντα αὐτὴν στοιχεῖα. Αἱ ἀρχαῖαι τραγωδίαι εἶναι δὲ ἡμᾶς σήμερον τὰ ὄσα τῆς Ἑλένης, ἀπογεγνημένα τοῦ σωματικοῦ κἀλλους καὶ τῆς ὀργῆς ζωῆς.

Ἐκ τῶν συντόμως εἰρημένων δύναται νὰ νοηθῇ ἕκαστος τὴν σημασίαν τῶν ἀριστοτελικῶν κανόνων καὶ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας τὴν διασκευὴν. Ἡ ἐνόησις τοῦ τοῦ καὶ τοῦ χρόνου περιέστειλε σημαντικῶς τὰς ἐλλείψεις τῆς σκηνογραφίας, χορηγοῦσα ἅμα κανόνα καλοῦ, καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἐπίσης τῶν φόνων, ἢ τῶν τραγικῶν λύσεων, ἢ ἄλλων τραγικῶν παθημάτων, ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, ἀπῆλλασσε τὴν ὑπόκρισιν τοῦ δυσκολοτάτου μέρους τῆς μιμήσεως, χρηγοῦσα συγχρόνως εἰς τὸν ποιητὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ διὰ τῶν ἀγγέλων καὶ

τῶν ἐξαγγέλων τὰ θαυμασιώτερα καὶ συγκινητικώτερα τεμάχια τῆς τραγωδίας. Ἡ ἀπόησις ὅσοις τῆς πράξεως καὶ ἡ γνώσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ θεατοῦ, ἢ παρεμβολὴ μελῶν χορηγῶν ἢ ἐν τῷ διαλόγῳ παρατηρούμενη ἑλλειψις γοργότητος καὶ δράσεως, ἢ ἐν τοῖς ἐπεισοδίοις λιτότης, τὸ ὠρισμένον συνήθως καὶ ἀμετάβλητον τῶν χαρακτήρων, πάντα ταῦτα συνετέλουσαν κυρίως εἰς τὴν μείωσιν τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς τραγικῆς ὑποκρίσεως, προσήλθο δὲ τοὺς ἀκρατὰς εἰς τὸ ἐναρμόνιον κἀλλος τῆς ἀπαγγελίας. Ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ἐπὶ κοθρόνου ἀναβαίνων καὶ τραγικῶν φέρων προσωπεῖον, ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐκδηλώσῃ ἐν τῇ φυσικῇ μιμῆσει τῆς ὑποκρίσεως, ἐν ἡμέρᾳ μάλιστα ὑποκριόμενος, ἀπαγγέλλων τεμάχια, καθιστῶντα τὸν διάλογον ἀδρανῆ, πολλάκις δὲ διακοπτόμενος ὑπὸ ἀσμάτων, ἐπωδῶν καὶ χορῶν. Ὑπεκρίνετο δὲ πᾶθη ἀμετάβλητα, ὅχι μεταβλητῶς χαρακτήρας, ὧν τὰ ἀδιαλείπτως μεταβαλλόμενα πᾶθη καὶ αἰσθήματα ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ ἀτεγχοῦν τραγικὸν προσωπεῖον, καὶ κύριον ἐνομιζεν ἔργον τὴν ἀπαγγελίαν. Δυστυχῶς σήμερον, ὡς ἐξηγήσαμεν, ἀπώλετο ἐντελῶς τῆς ἀπαγγελίας τὸ κἀλλος καὶ τὸ θέλητρον, ἀπείλεθη δὲ ἡμῖν τῶν στίχων ἡ ἐννοία, ἢ ὑπόκρισις καὶ ἡ σκηνικὴ διακοσμησις, ἅτινα ἐγείρουσαν ἐνδιαφέρον ἐλάχιστον. Τοῦτου δὲ ἕνεκα ἀποτυχᾶνε κατ' ἀνάγκην ἢ παράστασις ἀρχαίας τραγωδίας, διεγείρουσα παρὰ τῷ θεατῇ τὴν ἀνίαν ἢ τὴν ἀδιαφορίαν. Δικαίως δὲ καὶ εὐλόγως κατακρίνομεν τὴν ἐν μεταφράσει παράστασιν τοῦ «Οἰδίπους», ἄσκοπον αὐτὴν νομίζοντες καὶ ἐκ τῶν προτέρων βεβαιούοντες τὴν ἀφεικτικὴν αὐτῆς ἀποτυχίαν.

Π. Κ.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

Κύριε Διευθυντά τῆς Ἑβδομάδος.

Οἱ Τούρκοι, καὶ ἰδίως οἱ ἐν Ἡπείρῳ, ἐξαιρέτως δὲ αἱ ἐν Ἰωαννίνοις ἀρχαί, μεγάλην ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν ὑπὸ τὰ ὄπλα, καὶ κυρίως ἐν ἀνάγκῃ, προσέλευσιν τῶν πολεμικῶν ἄλβανῶν.

Τοῦ ἀνωτέρου λόγου ἕνεκεν, ὁπότε οὗτοι σχηματίζοντες σώματα μεταβαίνουσιν εἰς Ἰωάννινα, σπεύδουσιν εἰς ὑποδοχὴν τῶν καὶ προτάττουσι παιανίζουσας μουσικὰς καὶ λοιπὰς.

Οὔτοι, ἀποδεχόμενοι τὰς περιποιήσεις ταύτας, εἰσέρχονται εἰς Ἰωάννινα ἄδοντες συνήθως ἰδία καὶ αὐτοσχέδια ἄσματα, ὧν ἐν εἶνε καὶ τὸ κατωτέρω.

Τοῦτο ἐψάλλετο παρὰ τῶν ἐφεδρῶν Ἀλβανῶν Λιάπιδων κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῶν εἰς Ἰωάννινα τῷ 1875, ἦτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πρὸς τὴν Ἐρζεγοβίνην πολέμου.

Περαιὼν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, ὀφείλω νὰ ἐκφορῶ ὑμῖν τὴν χαρὰν ἢ ἠσθάνθη, ἀναγνοῦς τὴν καλὴν εἰσαγωγὴν σας ἐν τῇ δημοσίῳσι τοῦ προηγουμένου καὶ τὴν μεγάλην σημασίαν ἣν εἰς τὴν πενιχρὰν ταύτην, ἀλλὰ διαδοχικῶς πλουτιζο-

μένην, συλλογὴν ἀποδίδετε. Εἴθε τὰς συμβουλὰς σας, ἢ ἀκολουθῶσαν οἱ ἀρμόδιοι.

ΠΑΤΡΙΚΟΝ

(Ὁ Πατριάρχης).

Πατρικὸν σοὶ μὲν τὰ χεῖρ
Μοντ Σαντράλεμ καὶ
Ὀδὲ δεξερὶ ἀ τεύαρρι
Ὀδὲ ταγίμ με Βουλγαρί
Σὲ καζὲν καρτιμί
Μὸς ἰδέξο μὲν Τουρκί
Σὲ τὸτὲ ζερζιμί
Γενιτῆρι καὶ οὐστά
Γενιτῶν με βουελέ
Ποῦνερ ἐπρὸυρε νὲ κανγᾶ.

Μετὰφρασις.

Ὁ Πατριάρχης ἕκαμς τακρίριον
Εἰς τὸ πρῶτονπουργεῖον
Δὲν ἀποδέχομαι τὴν ἐξαρχίαν,
Δὲν χαρίζομαι τῆς Βουλγαρίας,
Διότι οὐδέποτε ὑπῆρξε χωρισμός.
Μὴ τὸ δέξεσθαι μωρὴ Τουρκία,
Διότι θέλεις ἐπιμωρῆ.
Ὁ Ἰγγατῆρ ἦτο πολὺκός
Κ' ἐγέλασε τοὺς Ἰπουργοὺς
Καὶ ἐπιβλέθη ὁ πόλεμος.

Διέταξε κτλ.

Ν. Θ. ΜΠΟΒΟΣ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Αἱ εορταὶ ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, μεθ' ὅλους τοὺς ἀξιοπαίοντες κόπους οὐδὲ κατέβαλον οἱ ἀρμόδιοι, δὲν ἐτέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἑλλείψιν εὐτυχῶς τινος ἰδέας ἢ σχεδίου, ἢ εἰς τὸ ἀκατάλληλον ἡμῶν πρὸς τέλεσιν τοιούτων πομπῶν πανηγύρων, αἵτινες ἐκεί μόνον ἐπιτυχᾶν οὐκ εἶναι, ἔπου λόγοι ἱστορικοὶ συντρέχουσι πρὸς τοῦτο.

Τὴν πρῶτην ἡμέραν ἢ ἐν συνοδείᾳ τῶν κ. κ. καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν μεταφορὰ τῆς νέας καὶ πολυτίμου ὑπὸ ἐποψίν, χρυσοῦ σημαίας τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως οὐδεμίαν παρήγαγεν αἰσθησιν. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ἐκεῖ μόνον ἤξιζε νὰ μεταβῇ τις, ἢνα ἀκούσῃ τὸν καθηγητὴν τῆς Θεολογίας κ. Α. Διομηθὴ Κυριακὸν μετὰ δυνάμει λόγου καὶ χάριτος ὑμνοῦντα τὴν ἐπίσημον ἡμέραν καὶ στέφοντα αὐτὴν δι' ἀνθέων, ἅτινα συνήγαγεν ἐκ τῶν ὠραίων λειψύων τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιστήμης. Μετὰ μισημέριαν ὁ πρῶταν εἰδέθη τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἑλληνικῶν γυμνασίων, ἀντηλλάγησαν δὲ τότε λόγοι συγκινητικώτατοι, καὶ ἐλπίδες εὐοίωνοι, ὧν ἡ πραγματικὴ εἶνε ὁ πρῶτιστος τοῦ πανελληνικοῦ πόθος.

Τὴν ἐπαύριον ἐγένετο ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Πανεπιστημίου αἴθουσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ Βασιλέως, τῆς Βασιλίσσης καὶ τοῦ Διαδόχου μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν, τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τοῦ δι-

* Σημ. Τὸ προηγουμένον, τὸ ἀνωτέρω καὶ τὸ προσεγῶς ἀποσταλησόμενα ὑμῖν λαμβάνω ἐκ τῆς ἀνεκδότου περὶ Ἡπείρου συλλογῆς τοῦ ταγματάρχου κ. Ν. Σχινᾶ.

πλωματικοῦ σώματος καὶ τῶν ἄλλων κεκλήμενων ὁ ἐπίσημος πανηγυρισμὸς τῆς πεντηκονταετηρίδος διὰ λόγου τοῦ Πρωτάριου, ἐν ᾧ ο. κ. Καρναμάτσας ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς εορτῆς ἀργυροῦμενος τὰ κατὰ τὴν διαρρηθείσαν πεντηκονταετίαν καὶ ἀπέδωκε τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον εἰς τὴν μνημὴν τῶν ἐργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἰδία τοῦ αἰμυνηστοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Ὀθωμανοῦ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐκ καθήκοντος τοῦ Πανεπιστημίου ἐβάλεσαν εἰς γυμνάσιον τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν γυναικῶν, τὴν νύκτα δὲ ἐγένετο λαμπροδραμία ὑπὸ τῶν κ. κ. φοιτητῶν, ἀναβληθείσης διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς τῆς παραστάσεως τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου.

Τοιαῦται ἐγένοντο αἱ εορταὶ τῆς πεντηκονταετηρίδος. Ἀλλὰ ἡ ἀποτυχία αὐτῶν ὑπὸ ἐποψίν λαμπρότητας δὲν φρονούμεν ὅτι ἔσται κατ' οὐσίαν ἐπιζήμιος τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἰσως μάλιστα αἱ εορταὶ αὗται γίνουσιν ἀφελήρια ἐρεῦνης καὶ ἐπανορθώσεως πολλῶν κακῶς κειμένων, τοῦ ὅπερ ἀπὸ καρδίας νηχθήμεν καὶ εὐχόμεθα.

Καὶ παρατούμεν τὴν ἀναγοσφῆν τῶν τελεσθέντων διὰ δύο ὠραίων παραδειγμάτων, ἅτινα δίδουσι πρὸς μίμησιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εὐγενῆ καὶ γενναῖα τῆς πατριδος τέκνα.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀρεταῖος δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν Πρωτάνιν αἰσφείρει πρὸς ἴδρουν διαγωνισματος χιλιόδραχμον γέρας ἐτησίως.

Ὁ δὲ ἔθνικος εὐεργέτης κ. Ζάππας ἀναδέχεται τὴν χορηγίαν δύο ἑτέρων διαγωνισμῶν.

Ἰδοῦ ἀμέσως τὰ ἀγαθὰ, τὰ ἀληθῆ τῆς εορτῆς ἀποτελέσματα.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Αἱ εορταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέδειξαν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ πολλὴν ἀγαρίαν ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας. Ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἐτελέσθησαν αἱ εορταὶ, τῶν προσκλήσεων δηλ. κλπ. ἡ κοινωνία ἰδεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ διὰ τῶν διαφορῶν τῆς τάξεως τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν ὀφείλει πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς ἄλλας ὁφειλάς τῆς πόλεως καὶ ὁπολογίζοντες μόνον τὰ ὕλικά κέρδη, ἅτινα ὀφείλουσιν αἱ πλείστα τῶν κοινωνικῶν τάξεων εἰς αὐτὸ, ἠελίζομεν ὅτι πᾶσαι εἰς ἐπιπομπῆσιν νὰ συντελέσωσιν εἰς τὸν πανηγυρικώτερον τῆς πεντηκονταετηρίδος εορτασμόν. Ἄν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐλαχίστου δημοτικοῦ παρῆδρου οἱ πύραυλοι ἐξακοντίζονται εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ τὸ Πανεπιστήμιον ὅπερ διὰ τῶν φοιτητῶν τοῦ ἑκατομύσια διὰ προσηνεγῆν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπλουτίσῃ καὶ κατέστησεν αὐτὴν μεγάλην, δὲν ἐπρεπε νὰ ἐπιδειχθῇ καὶ μικρὰ τις συγκίνησις ἢ ἐνθουσιασμός.

Καὶ αὐτοὶ οἱ κ. κ. ξηνοδόχοι, οἱ τῶσα καὶ τόσα ὑποσχθέντες, τί ἀπέγιναν; Δὲν ἐνεθυμήθησαν τουλάχιστον πῶς ἐπικαίρωις ἐξακοντισθέντα ποτὲ κατ' αὐτῶν στίχων τοῦ ποιητοῦ:

Ὡ! ἂν τὰ κόκκαλα βάλθουν τὸ ἐνὰ πᾶνω ἢ ἄλλο!

Βαθυτέρως εἰσθεσίν προὔξηνται ἡμῖν ἀνακονισοῖς τις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, δημοσφειβῆσα ἐν σχηματῇ εἰδήσεως ὑπὸ τοῦ τύπου. Προκίεται περὶ τῶν ἱερῶν ἐκείνων, αἵτινες — ἀπίστευτον εἶπεν — σὺν ἄλλοις εἰς τὰ δημόσια θέαματα. Ἡ γὰρ ἑλλήθῃ δὲ ἐπὶ ἐξουσιοδοτήθησαν ἡ χωροφυλακὴ καὶ ἡ Ἀστυνομία νὰ συλλαμβάνωσι καὶ ἀπάγωσιν αὐτοὺς πρὸς τὸν Σ. Μητροπολίτην διὰ τὰ περατέρω.

Ἡμεῖς μέχρι τοῦδε ἐπιστεύομεν ὅτι τὸ μοναρχικὸν σύστημα κυβερνώμενον ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ προστρέχῃ εἰς τὴν δημοσίαν δύναμιν, ἢνα συγχαρῆ ἐν εὐπειθείᾳ καὶ τάξει τὰ τακτικὰ μέλη του. Τοιαῦται διαταγαὶ θὰ ἦτο βεβαίως ἐποικοδομητικώτερον, δι' ἡμᾶς τουλάχιστον τοὺς λαϊκοὺς, νὰ μὴ διευτυμάνιζοντο οὕτως. Ἐπιστεύομεν ἐτι ὅτι οἱ ἱερεῖς δὲν συγχαρῶσιν εἰς τὰ σκανδαλώδη αὐτὰ δημόσια θέαματα. Καὶ ἂν ἐβλῆτομεν κατὰ τινα, ἠθεωροῦμεν τὸ συμβᾶν ὡς ὀπτινορθώσεως πολλῶν κακῶς κειμένων, τοῦ ὅπερ ἀπὸ καρδίας νηχθήμεν καὶ εὐχόμεθα.

Καὶ παρατούμεν τὴν ἀναγοσφῆν τῶν τελεσθέντων διὰ δύο ὠραίων παραδειγμάτων, ἅτινα δίδουσι πρὸς μίμησιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εὐγενῆ καὶ γενναῖα τῆς πατριδος τέκνα.

Ὁ πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπισυμβὰς θάνατος τοῦ στρατηγοῦ Σκαρλάτου Σούτσου, ἐνὸς τῶν ἀνδρείοτέρων καὶ πολυτιμωτέρων τέκνων τῆς πατρίδος, ἐγένετο ἡ αἰτία νὰ μάθωμεν τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτὸν περὶ τῆς πρώτης παιδείας αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, τοῦ πρὸ τινῶν ἐβδομάδων εορτάσαντος τὴν πεντηκονταετηρίδα του πολυτιμώτου καθηγητοῦ.

Ὁ πατὴρ τῶν ἦτο τότε ἡγεμὸν τῆς Μολδοβλαχίας πρῶτον δὲ καθῆκόν του ἐθεώρησεν ἀνελέγον εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ συστήσῃ ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν Βουκουρεστίῳ. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὰ τέκνα του πρῶτα, τοὺς νεαροὺς ἡγεμονίδας νὰ πέμψῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο. Καὶ ἐξίσταντο οἱ κἀταικοὶ θαυμάζοντες τοὺς Μπεϊραδέδες μεταβαίνοντας εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ οὐ μόνον ἰθαῦμαζον... ἀλλὰ καὶ ἐπαροδειγματίζοντο στῆλλοντες καὶ αὐτοὶ τὰ τέκνα των. Οὕτω διεδίδετο τότε ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία, καὶ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ προπαιδεία τοῦ Σκαρλάτου καὶ τοῦ Ἰωάννου Σούτσου.

Διὰ τοῦ κατωτέρω δημοσιευμένου ἄρθρου περὶ τῶν Ταχυδρομείων παρὰ Πέρσας, ἰδίως συνεργάτης καὶ φίλος ἀρεταῖς τῆς διὰ τεσσάρων μικρῶν αὐτοτελῶν κεραλαίων ἐκτυλιξέως τῆς ἐν γένει ἱστορίας τῶν Ταχυδρομείων. Οὕτω θὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τὸν κοινωφελῆ τοῦτον θεσμόν ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς μελετώμενον καὶ τὰ περιέρρα μῆσα, ὅσα κατὰ καιροὺς μετεγχειρίσθησαν οἱ Πέρσαι, οἱ Ἕλληνοι, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Ἀραβες καὶ οἱ σύγχρονοι τέλοιοι, ἢνα συστηματοποιηθῇ οὗτος, ὅπως νῦν παρ' ἡμῖν λειτουργεῖ. Ἐλπίζομεν ὅτι μελέτη τοιαύτη, πρῶτον ἦδη ἐν Ἑλλάδι δημοσιευομένη, θὰ εὐχαριστήσῃ πάντας τοὺς περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένους.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΗ

Ο κύριος ΒΑΡΔΑΛΑΜΠΟΥΜΠΑΣ, έτων πενήντα τριών, ύψηλου ανάστηματος, αλλά κατά τι κυρτός, φέρων μυστακας μακρούς και μακροτατήν γενειάδα, κόμην πλουσίαν και πρασινοειδή εκ της κακής βαφής. Έχει και δέν έχει μύτην, διότι αι παρτέρες του είνε τόσοσ παγεταί, ώστε μόλις δύναται τις να διακρίνη εν μέσω αυτών την θαρκίνην ταύτην επίφυσιν, ηεις άσχημίζεσ και τών ωραιώτατων άνδρα, όταν αι διαστάσεις αυτές είνε δυσανάλογοι προς τάλλα του προσώπου μέρη. Κατά την κοινήν όμολογίαν ανήκει εις τό είδος των άσχημων ανθρώπων, αυτός όμως έχει άριστήν περιέχον τον ιδεών. Και όταν δέν τον βλέπη τις, τών έννοις άμέσως ότι είνε πλυσίον, διότι άνάδει βραείαν όσμην τράφου.

Ο ύπνρτέης ΝΑΟΥΜ, την αύτην περίπου ήλικίαν έχων μετά του κυρίου του έχει και μεγάλην προς αυτόν άδυναμίαν. Πρό είκοσαετίας ύπηρετών τον κύριον Βαρδαλαμπούμπαν, απέκτησε μεγάλην οικειότητα και συνειθίζε να λέγη τας σκέψεις του απροκαλύπτως. Ηδη κατέχεται υπό δεινής μελαγχολίας, διότι ό κύριός του άπεράσισε να νυμφευθή.

Βαρδαλαμπούμπας εισερχόμενος, έτοιμος όπως μεταβή εις τον οίκου της νύμφης, αλλά φέρων τών κοιτώντην και χρυσοποικίλων σκαθρον. Βαίνει προς τό παρθέρον παρατηρών τό ωρολόγιόν του και είτα κερταίται βραδέως. — Έπτά παρά δέκα!... Και εις τας όκτώ θα γίνη ό γάμος μου!... Ναούμ.

Ναούμ εισερχόμενος περίκωπος. — Αφέντη. Βαρδαλαμπούμπας. Πού είνε τό φράκον μου;

Ναούμ. Έδω είν, αφέντη. Βαρδαλαμπούμπας. Τό καπέλλον μου; τά γάντια μου;

Ναούμ. Όλα έδω τά έχω τά σάβανα σου; Βαρδαλαμπούμπας. Σιωπή, ανόητε. Ναούμ. Σωπαίνω.

Βαρδαλαμπούμπας. Έλα, βοήθησέ με να ένδυσθώ. (Αποβάλλει τών κοιτώντην και τών σκαθρον). Ακούς τί σου λέγω;

Ναούμ βοηθών αυτόν. Ακούω. Βαρδαλαμπούμπας ενδυσόμενος μετ' εδω χριστάσως. — Α!

Ναούμ ήϊα. — Είδα πολλούς τρελλούς, μά είχαν και κάπου γνώσι. Γέρος άνθρωπος τώρα να πάη να παντρευτή. Μή χειρότερα!

Βαρδαλαμπούμπας. Τί ώρα είπες του άμαζά να έλθη;

Ναούμ. Εις τας έπτά. Βαρδαλαμπούμπας εισοπτοιζόμενος. — Α, καλά. Είνε έπτά παρά δέκα. δέν είνε έπτά παρά δέκα;

Ναούμ άδιφορος. — Πρέπει να είνε έπτά παρά δέκα.

Βαρδαλαμπούμπας. Πότε θα έται μαθητής εσύ;

Ναούμ. Γιατί να έτοιμασθώ; Βαρδαλαμπούμπας. Θά έλθης μαζί μου.

Ναούμ. Έγώ; (Απομάσσων άκρου). Έγέ με παρατημένον, αφέντη μου.

Βαρδαλαμπούμπας. Μά πώς γίνεται; Πώς θα υπανδρευθώ έγώ χωρίς να είσαι σύ εκεί;

Ναούμ άναείων την κεφαλήν. — Τί πάλη, τά ίδια να λέμς;

Βαρδαλαμπούμπας. Τι; Ναούμ γυνολογικός. — Σου είπα ότι πώς δει είσαι για παντρεία και πρέπει.

Βαρδαλαμπούμπας θυμώμενος. — Είσαι ανόητος και να μου κάμης την χάριν να έτοιμασθης δια να έλθης μαζί μου.

Ναούμ σένων. — Αμ δέν της ξέρεις, αφέντη μου, της γυναικής.

Βαρδαλαμπούμπας. Αυτό δέν είνε δική σου δουλειά.

Ναούμ. Μήπως σου περνά από τό νου ότι σε άγαπή ή κυράτσα Πολυζένη;... Η Βαρδαλαμπούμπας άναπηδών. — Κυράτσα!... Πώς όμιλείς έτσι περι της κυράτσα;

Ναούμ άπαθός. — Πρώτον δέν είνε κυρία μου, διότι άμα έμτη αύτη από τη μία πόρτα ε τό σπίτι, έγώ θα έβγω από την άλλη.

Βαρδαλαμπούμπας. Τι λές, Ναούμ; Ναούμ. Αυτό που σου λέω.

Βαρδαλαμπούμπας περίκωπος. — Και λοιπόν θα μ' άφήσης έμένα;... Επειτα από είκοσι χρόνια του έζησαμεν μαζί, θα φύγης από κοντά μου;

Ναούμ μετά τινα σέψην. — Ακούσε να σου είπω, αφέντη μου. Είκοσι χρόνια τώρα δέν έχω άλλη δουλειά παρά να πηγαίνω τά ραβασάκια σου ε τη μία και ε την άλλη, δέν έγω σκοπό τώρα ε τά γεράματα ν' άλλάζω φύλλο και να πηγαίνω τά ραβασάκια της κυρίας ε τον ένα και ε τον άλλον.

Βαρδαλαμπούμπας εν άρνη. — Θά σιωπήσης, άρχοις;... (Βαίνων κατ' αυτού άπειλητικώς). Θά σιωπήσης;

Ναούμ άπαράκως. — Κτύπα με λοιπόν, τί εσηκώσες τό χέρι σου και τό κατέβασες;

Βαρδαλαμπούμπας άναείων τον γρόνον μετ' άγανάκτησως. — Ω!

Ναούμ. Κάμε με ό,τι θέλεις, δειρέ με, ποδοπάτησέ με, δειώξέ με, αλλά μη σου περνά ή ιδέα ότι ή κυρία Πολυζένη, άπού θέλεις και καλά να μήν την λέω κυράτσα, δε θα τά ψήσθ με τον κύρ Θρασύβουλο.

Βαρδαλαμπούμπας εν άρνη άκτασχημ. — Φύγε άπ' έμπρός μου άμέσως... σούε, καθαρίμα, γιατί δέν ξέρω τί ήμπορώ να σου κάνω...

Ναούμ βαίνων προς την θύραν. — Φεύγω, αφέντη μου, μά νά τό ξέρης. — Θά την πάθης... και θα την πάθης άσχημα είδα έγώ.

Βαρδαλαμπούμπας τρέχων κατ' αυτού. — Έδω είσαι άκόμα.

Ναούμ άπερχόμενος εκείως. — Έφυγα!

Βαρδαλαμπούμπας διατρέχων την αθούσαν μεγάλοις βήμασι προφανώς εταραγμένος και άδυσχεύων ε άρνη. — Τόν άνήτην, τόν φαύλον, τόν... τόν... δέν πταίει αυτός, πταίω έγώ που του έδωκα τόσοσ θάρρος... Ακούς εκεί να μου είπη αυτá τά πράγματα... και να τά λέγη δια ποίαν;... δια την Πολυζένην μου, τόν άγγελόν μου!... (Καθήμενος πρό της τραπέζης και την είκόνα της Πολυζένης παρατηρών μετ' άγάπης). Α, σύ, ξανθή μου θεά, τά ήκουσες όσα είπεν ο άθλιος αυτός;... Όχι, δέν τά ήκουσες, διότι μου γαμογέλας, όπως και την πρώτην ήμέραν που σε είδα! (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του).

Έπτά παρά πέντε!... (Βγαιόμενος). Ακόμη να έλθη αυτό τό άμαζά!... (Ανερχόμενος προς τήν παραθύρον). Τι βροχή!... κατακλύσμός!... Κιλών σημείον αυτό... είνε σημείον εύφορίας... (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του).

Έπτά παρά τέσσαρα... πρέπει να πηγαίνω έμπρός... (Κατερχόμενος). Να είνε όλα έτοι-

μα, να με περιμένη ή νύφη, και έγώ να περιμένω τό άμαζά!... διότι τό περιμένω... ένώ έπρεπε να με περιμένη αυτό!...

(Μετά τινα βηματισμούς ιστάμενος). Τι δυστυχής που είνε ο άνθρωπος, όταν περιμένη τό άμαζά του δια να πάη να υπανδρευθί!... (Βαίνων εν ούς). Ακούω κρότον... αυτό θα είνε!

(Βαίνων προς τό παρθέρον). Όχι... είνε ένα κάρρον!... (Κατερχόμενος). Δέν έρχεται!... (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του). Έπτά παρά τρία!... Κάθε λεπτόν που περνά μου παίρνει κ' ένα χρόνο τής ζωής μου!...

(Έν μάλιστα στενοχωρία). Ούφ!... μία φορά που άπεράσισα να υπανδρευθώ να μου τύχη αυτή ή ιστορία!... (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του). Έπτά παρά δύο!... Αφού του είπεν εις τας έπτά, πώς θα είνε έδω πρωτύτερα;... Τι γαλιώ την καρδιά μου άδικώς και παραλόγως; τού είπε νά έλθη εις τας έπτά, θά έλθη εις τας έπτά και τέταρτος... και άφου βρέχει θά έλθη εις τας έπτά και είκοσι...

... Έτσι είνε αυτοί οι άμαζάδες!... Έάν έλθη εις τας έπτά και είκοσι, θα φθάσω καιρός άρα γέ;... Διατί όχι;... Πεζή κάμνω είκοσι πέντε λεπτά τής ώρας, με τό άμαζά θα κάμω τό ήμισυ, και αν τρέξη καλά θα φθάσω εντός δέκα λεπτών... Ναι, μά αν μου τύχη κανέν έμπρόσω;... Αυτό είνε... άλλα βρέχει, τί έμπόδιον ήμπορεί να μου τύχη;... Κανέν... Και αν γλυστρήσουν τά άλογα επάνω εις τά σίδερα του τράμ; πάος τό άμαζά κάτω, πάρε κάτω και τόν γαμπρόν!... Όχι, όχι... δέν πρέπει να τρέξη... πρέπει να πάη τόν τακτικόν του ορόμον... πρέπει να πάη και βήμα μάλιστα, άπού θα είμ' έγώ μέσα... έγώ, ο γαμβρός!... Ναι, μά έτσι δέν θα φθασωμεν ούτε μετά δύο ώρας!... (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του). Έπτά!... Καλè είνε έπτά!... Αί, πολύ καλά, είνε έπτά!

Και επί τή υποθέσει ότι δέν φθάνω εγκαίρως, δέν έγίλασεν ο κόσμος! Θά περιμένουν... ες περιμένουν!... Μά είνε εντροπή!... Μπα! και δέν ευρίσκω μίαν οίαν δη ποτε δικαιολογίαν;... Επειτα ποίος γάμος είνε ποτε ε την ώρα του; Πάντοτε κάποιον θα περιμένουν... ή τόν δεσπότην, όστις δέν έργαται, ή την νύμφην, ή όποια ήμπορεί να μήν είνε έτοιμος, ή κάποιον άλλον... Αυτήν την φοράν ες περιμένουν τόν γαμπρόν!... (Μεϊδιών). Α, τώρα ήσύχασα ολίγον με αυτήν την σκέψην που έκαμα!...

Εις την άρχήν σου φαίνονται όλα βουανά, νομίζεις ότι δέν θα εύρης πουθενά διεξόδον... άμα ήσυγάστ τό πνεύμα σου, τά βουανά γαμηλιόνου, βλέπεις χιλίους δρόμους έμπρός σου, και ευρίσκεισαι τότε εις άλλην πάλιν στενοχωρίαν... δέν ήξέρεις ποίον δρόμον να εκλέξης!... Τι είνε όταν σέπτεται κανείς άπαθός τά πράγματα!... Αλήθεια ήσύχασα... δέν κυττάζω πλέον τόφρολόγι μου... και ούτε βάζω τό χέρι ε την τσέπη μου!... (Μετά τινα σέψην). Ήσυχασα με τό άμαζά, αλλά με τόν Ναούμ;... (Βηματικώς εν παραχή). Πώς μ' εταράξεν αυτός ο ανόητος!... Ακούς εκεί να τά ψήσθ με τόν Θρασύβουλον; Και ύπόκει χλιμπερότερος νέος άπ' αυτόν; μίαν λέξην να του είπης παραπάνω κοκκινίζει σαν παπαρούνα. (Βαίνων προς την θύραν, δ' ού έβλθων ο Ναούμ). Βλάκα!... και δέν ήξέρεις λοιπόν ότι είνε άνεψιάς τής μητρίδας της;... (Κατερχόμενος). Μίαν ήμέραν έπέστραφα από τά Μέθανα... είνε ώραία τά Μέθανα, ολίγον άγριότοπος, αλλά τά νερά είνε περίφημα!... Έγώ είγα πάγει εκεί δια ν' άλλάζω τόν άέρα μου, και

έπειδή με είδαν να κάμω είκοσι πέντε λουτρό, μου έβγαλαν ότι έπήγα διό τούς ρευματισμούς μου!... Ανόητοι άθηροποι!... Όχι, τί είπαθε τό πόδι μου; τί σου βιά είνε αύτη; Περιέργων!... Αυτός ο πόνος όμαζάς είνε μ' εκείνον που μ' έπιασε πριν να πάγω ε τά Μέθανα... Επέρασεν!... Μπα, θα έστραβοπάτησα!... Ηρχόμην λοιπόν άπ' εκεί και εντός του άτμοπλοίου έγνώρισα τόν κύριον Ρεκαλιόνη, όστις ήρχετο από τό Ναύπλιον ν' άποκατασταθή έδω. Δαμπρός άνθρωπος ο Ρεκαλιόνης, ολίγον θυμώδης, αλλά κατά τά άλλα πολύ καλός άνθρωπος. Εκειόμως ή όποία μου έκαμνεν έντυπωσιον ήτο ή κόρη του, ή Πολυζένη. Α, ώραία κόρη! Είχεν ένα μειδιάμα που σου άνοίγει την καρδιά!... Επί των άτμοπλοίων οι άνθρωποι συνδέονται εύκόλως, και ήμετις συνδέθημεν εύκόλωτα... Αί, τό μειδιάμα!... Όταν εφθάσαμεν εις τόν Πειραιά, ήλθε να παραλάβη την οικογένειαν ο άνεψιάς της κυρίας Ρεκαλιόνη, και όταν άνήλθον, εις τας Αθήνας, είδα ότι μου έλειπεν ή Πολυζένη και τό μειδιάμα της. Μετά δύο ήμέρας πηγαίνω να επισκεφθώ τόν Ρεκαλιόνην, και χωρίς πολλά λόγια του ζήτην την κόρην του. Μου τήν έδωσαν άμέσως. Πρό ενός μηνός ήρραβωνίσθημεν και άπόψε υπανδρευόμεθα... άπλούστατον! (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του). Δηλαδή όταν λέγω; υπανδρευόμεθα, λέγω κάτι τί άόριστον, διότι δέν βλέπω να έργαται τό άμαζά!... Ας κάμωμεν ύπομονήν!... (Μετά τινα βηματισμούς καθήμενος παρά την τραπέζην). Δέν υποφέρεται πλέον αυτή ή ζωή, καταντά και βραστή επί τέλους με όλα τά καλά της. Μόνος, αιώνιος μόνος, εις τό σπίτι δηλαδή, διότι έζω, δόξα τή Θεώ, πάντοτ' ευρίσκει κανείς καλούς φίλους... Αλλ' έδω άρρωστας, έκαψα, δέν έχεις ποίον να σε περιποιηθή... Εβαρύνθης να έθγης έξω, πρέπει να φωνάζης τόν Ναούμ να σου κάμω συντροφιά!... Αί, σου έκαμε μία, δύο, τρεις, την τετάρτην φοράν δέν τόν φωνάζεις πλέον, διότι θα σου είπη τά ίδια... Ένώ μία γυναικούλα, σαν την Πολυζένην, εύμορφη, καλή, περιποιητική... ε, διαφέρει!... Την έχεις αντικού σου, την κυτάξεις, σου λέγει τόσα νόστιμα πράγματα, γελά, χωρατεύει... πηγαίνετε μαζί περπάτων, ε τό θεάτρον, εις τας εξογάς... σου λέγει τας σκέψεις της, της λέγεις τας έντυπώσεις σου, ανταλλάσσετε τόσας ιδέας!... Ο κόσμος που σε βλέπει να την κρατεις μπράτσον, λέγει: Α, ε, ε! πόν καταργάρον τόν Βαρδαλαμπούμπαν... κύτταξε γυναικούλα που σου την επέτυχεν!... Και χλιμπερόνεις, και σε ζηλεύουν, διότι μπαίνεις και καρδί ε τό μάτι μερικιών, μερικιών... Επειτα έργονται πά παιδιά; ή χαρά του σπιτιού... πέντε, έξη, έπτά, δέκα... όσα περισσότερα τόσοσ καλύτερα. Βαρδαλαμπουμπάκια!... Τρέχουν, πηδούν, φωνάζουν, γελούν, τραγουδούν, κλαίνε, διότι θα κλάψουν και κανείς φορά... Τά έχεις γύρω σου, τά χαιδέεις, παίζεις μαζί, και συλλογίζεσαι ότι είσαι πατέρας των, προστάτης των, τό πν! (Βγαιόμενος). Τι ωραίον θέαμα!... Αυτός είνε ο προορισμός τού ανθρώπου!... Ποιος να μου τό έλεγε πρό δύο μηνών ότι θα έγω αυτήν την θαυμασίαν είκόνα έμπρός μου!... Τι παράδοξον θέαμα!... (Μετά τινα παύση). Όλος ο κόσμος ευρίσκει ότι έκαμα πολύ καλά, μόνος αυτός ο ήλιθιος ο Ναούμ, δέν ήμπασει άκόμη να τό εννοήση... Και δέν ήξέρω διατί όσα μου είπε πρό ολίγου ήρχεσαν να με στενοχω-

ρουν... όχι πολύ, αλλά τέλος πάντων δέν είνε ευχάριστον να πηγαίνης να υπανδρευθής και να έχης πρό όφθαλμών ότι Παράδοξον!... πολύ με στενοχωρούν αυτά που μου είπεν... και μου εύθυμίζουσι τί έκαμα, έγώ έως πρό τριών μηνών άκόμη!... (Μετά τινα σέψην). Να είσαι τριάντα χρόνια δαμασκηνό επαθί και από μιας ήμέρας εις άλλην να γίνης φακάρ!... (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του). Ας τό σκεφθώ δια τελευταίαν φοράν έως ότου να έλθη τό άμαζά, διατί παρά πολύ με στενοχωρούν τά λόγια του Ναούμ... (Καθήμενος). Δέγομεν λοιπόν... είμαι πενήντα τριών έτων, εις τόν Ρεκαλιόνην είπα πως είμαι σαράντα δύο, αλλά είμαι πενήντα τριών, αυτή είνε ή αλήθεια... Η Πολυζένη είνε είκοσι... Είκοσι, μία διαφορά άμέσως άμέσως από τριάντα έτη!... τί, τριάντα;... Είκοσι από πενήντα τρία... μηδέν από τρία, τρία, δύο από πέντε, τρία... τριάντα τρία!... (Αναπνών μετ' δυσκολίας). Πρώτη φορά που κάμνω αυτόν τόν λογαριασμόν! Πώς δέν τό έσκέφθην ποτε; Τριάντα τρία είνε πολλά!... (Μεϊδιών). Μπα, τί έχει να κάμω ή ήλικία όταν είσαι ύγιης, εύρωστος... Αί, αί, αί... μά τί πόνος είνε αυτός;... και δέν είνε μόνος ε τό ένα πόδι, είνε και ε τό άλλο... Σαν να μου φαίνεται ότι είνε ρευματισμός... Κακόν αυτό!... Τριάντα τρία και ρευματισμούς... τριάντα τέσσαρα! (Μετά τινα σέψην). Αί, μά ένας λόγος περισσότερον δια να υπανδρευθώ... Έχω άνάγκην περιποιήσως, όταν θα πονά, θα έγω κοντά μου τή γυναικούλά μου, θα με φροντίξη, θα με... (Βγαιόμενος). Ναι, μά αν δέν τό κάμνη... αν έξαρνά θέλη γορούς και διασκεδάσεις;... αν... Είμ' εγώ πλέον δι' αυτά;... (Έν στενοχωρία). Τι διάβολον!... πώς δέν τά έσκέφθην όλ' αυτά πρωτύτερα;... πώς μου έρχονται όλα ε τό νου την τελευταίαν ώρα; (Διατρέχων την αθούσαν εν παραχή). Αυτός, αυτός ο βλάξ ο Ναούμ είνε ο αίτιος όλου του κακού! Αν δέν μου έλεγε τίποτε, θα υπανδρευόμην χωρίς κάμμιαν άνησυχίαν και θα ήμουν εύτυχέστατος!... Α, τόν άθλιον, τί μου έκαμεν!... (Μετά τινα σέψην). Θά υπανδρευόμην... αλλά μήπως όλ' αυτά δέν θα υπανδρευόντο μαζί μου;... ή ήλικία μου, οι ρευματισμοί μου... Επειτα εκείνο που με άνησυχέι περισσότερο είνε... ε, ούτε να τό σκεφθώ δέν θέλω... Διατί όχι;... διατί να μη τό σκεφθώ;... Μήπως ό,τι έκαμα δέν ήμπορουν να μου τό κάμουν;... Εις αυτόν τόν κόσμον όλα συνδέονται... μάχιραν έδωκες, μάχιραν θα λάβης. (Προσπαθών ν' ανορθώσθ τό κυρτόν αυτού στήμα). Αί;... λοιπόν ο κύριος Θρασύβουλος... Α, όχι, όχι... υπό τοιούτους ήρους δέν υπανδρευόμαι, όχι!... (Μετά τινα σέψην). Και τώρα που τό σκέπτομαι καλύτερα, τώρα έζηγώ μερικά πράγματα, τά όποια παρετήρησα παλλάκις. Τι δουλειά έχει αυτός ο κύριος Θρασύβουλος και είνε από τό πρωί έως τό βράδυ μέσα εις έκείνο τό σπίτι;... Είνε άνεψιάς της κυρίας Ρεκαλιόνη... πολύ καλά να κάθεται λοιπόν με την θείαν του. Η Πολυζένη δέν του είνε τίποτε... και αυτός όλην την ώρα με αυτήν όμιλεί! Τι έγουν να ειπουν μαζί; ή Πολυζένη είνε ιδιόκ μου, αυτός... Διατί με ήρωτησαν δύο φίλοι μου πρό ήμερών αν θα με στεφάκωτθ ο Θρασύβουλος;... (Αναπνών). Ω! άλλ' αυτό είνε φοβερόν... και... και ο Ναούμ έχει

δικαίον!... Τι; τά έψησαν πόν άκόμη να... (Ακούεται κρότος άμαζάς). Ω δυστυχία μου!... (Βλάντων δια τού παραθύρου). Τό άμαζά!... (Παρατηρών τό ωρολόγιόν του). Έπτά και είκοσι!... Πώς ήλθεν έτσι γρήγορα;... (Ενός). Και τώρα;... Ο θεέ μου, κρούς ιδρώς με περιβρέχει!... (Διατρέχων εν άπελπισία την αθούσαν). Η ήλικία μου, οι ρευματισμοί μου, ο Θρασύβουλος!... (Ισάμενος). Α, όχι, όχι... παρά να πάθω κανένα μασκαράλικο... (Κάθηται πρό της τραπέζης και γράσει πωροπόδι). Αυτό θα κάμω... Ναούμ εισερχόμενος ενάκωπος. — Αφέντη, ήθε τό άμαζά.

Βαρδαλαμπούμπας κύπτον επί της τραπέζης πάντοτε. — Καλά.

Ναούμ. Κρύμα που δέν έχει και τούς χωροφυλάκους.

Βαρδαλαμπούμπας. Διατί; Ναούμ. Αμ' καλύτερα να σε πηγαίναν ε την κρεμάλα...

Βαρδαλαμπούμπας. Έννοια σου και δέν παντρεύομαι.

Ναούμ εβαρύνοντας. — Αί; Βαρδαλαμπούμπας. Αυτό γράφω του πεθερού μου.

Ναούμ περιχάρης. — Τι; Βαρδαλαμπούμπας. Καί έτσι δέν σου γαλιώ τό γατήρι.

Ναούμ. Μη με τρελλαινής, αφέντη. Βαρδαλαμπούμπας ενείρμενος. — Να τί του γράφω. άΚυριε Ρεκαλιόνη. Σταθμίσας έσκεμμένως τά πράγματα, εξεστάσας δε ταύτα λίαν άπαθώς, νομίζω καλόν να μη τελέσωμεν τόν γάμον, διότι ούτ' έγώ είμαι δια την κόρην σας, ούτε ή κόρη σας δι' εμέ. Ονούφριος Βαρδαλαμπουμπας, τίποτε άλλο.

Ναούμ. Λαμπρά. Βαρδαλαμπούμπας σπαραγών και δίδων από την επιστολήν. — Τώρα έματ ε τό άμαζά και πηγαίνέ το.

Ναούμ. Αχ, αφέντη μου, να φιλήσω τά χέρια σου... Βαρδαλαμπούμπας κρατών αυτόν από της χειρός. Για να σου είπω όμως... Θέλω να μου είπης την αλήθειαν...

Ναούμ. Νά σου είπω, αφέντη μου. Βαρδαλαμπούμπας. Βλέπεις ότι δέν πρόκειται πλέον να υπανδρευθώ...

Ναούμ μόλις συνέχων την χαρην αυτού. — Τό βλέπω, αφέντη μου, τό βλέπω. Βαρδαλαμπούμπας. Τι έννοούσες μ' εκείνα που μου είπες πρωτύτερα;... σου είπαν τίποτε... υποθέτεις ότι ο Θρασύβουλος... είδες...

Ναούμ. Αμ' έκείνο είνε φώς φανερόν, αφέντη μου. Πενήντα τριών χρόνων εσύ, είκοσι εκείνη, είκοσιπέντε αυτός... τί να ιδώ;... χρειάζεται να ιδή και κανείς;... Επειτα, αν δέν είνε αυτός, μήπως δέν μπορεί να είνε άλλος;...

Βαρδαλαμπούμπας. Καλά, καλά πηγαίνε γρήγορα να μήν περιμένουν οι άνθρωποι...

Ναούμ εισερχόμενος περιχάρης. — Να μήν περιμένουν!... Λάχ, άχ, άχ, ά!

Βαρδαλαμπούμπας κατερχόμενος και άναπνών μετ' ευχαριστήσως. — Τώρα ήλθεν ή καρδιά μου ε τόν τόπον της!... Δέν έπρεπε να τό κάμω, αλλά καρα να πάθω κανένα δυστύχημα!... (Μετά τινα παύση). Η Πολυζένη θα κλάσθ, ο πενθερός μου θα φωνάζη, άδιάφορον! Αύριον φεύγω δια την Σμύρνην και δέν θα τους ιδώ πλέον ε ένα μήνα όλα θα είνε ληθημονήμενα. (Αναπνών ενς χειρός).

Τί πράξα έπιγα να κάμω! Καλέ να γάσω
 εγώ την Έλευθερίαν μου και να πάγω να
 σκλαβωθώ 'ς τα καλά καθούμενα! Έλα Χρι-
 στέ και Παναγία!... Μά πως μου ήλθεν
 αυτή η ιδέα;... γά, μου ήλθε... πως
 έργεται η άρρώστια; μήπως την καταλαμ-
 θάνεις;... Ακούς εκεί να υπανδρευθώ...
 υπανδρεύεται κανείς όταν πατήση τον καθο-
 της πηνιγνάρας;... Έγε την εύχην μου,
 Ναούμ!... σύ μ' έσωσες, διότι, αν δεν ήσο
 σύ, αυτήν την ώραν θα μου έβαζαν το στε-
 φάνι και αύριον... (Διατρέχων την αϊθουσαν
 περιχαρής). Α, μά είμαι πολύ ευχαριστή-
 νος ότι ήλθαν έτσι τα πράγματα, διότι, να
 ειπω και την αλήθεια, δεν την αγαπώ την
 Πολυξένην και τόσο πολύ... Α, αν την
 αγαπούσα, δεν λέγω, μη πότε να προφθάσω
 να την αγαπήσω; Δύο μήνας είμεθ' άρρα-
 θωμισμένοι, σε δύο μήνας μέσα ήμπορεί
 ν' αγαπήθη κανείς, όταν έχη μάλιστα και
 ρευματισμούς; διότι τους έχω, δεν είναι ζή-
 τημα. (Αποβάλλει το φράκον του, ενδύεται τον κί-
 τωניתη, καλύπτει την κεφαλήν, διά του σιούφου και
 κάθεται να χαλάρη επί της έδρας). Αργύνεις πά-
 λιν!... Πάλιν καλλίτερα αυτή η ζωή με
 όλα τα κακά της. Πρώτον πάντων είσαι ή-
 συχος; δεν έχεις να σκεφθής πολλά πράγ-
 ματα;... πηγαίνεις όπου θέλεις, έργασαι
 όποτε θέλεις, λογαριασμών δεν δίνεις σε κα-
 νένα; είσαι κύριος του έαυτού σου μ' ένα
 λόγον... Έπειτα γλυτώνεις από γίλλια
 βάσανα... Δεν έχεις όρεξι να διμλήθης
 εσφαινα;... να μία γυναίκα έμπρός σου να
 θέλη κουβέντα, διότι θα θέλη... η γυναίκα
 πάντα θέλει κουβέντα... Μπρέ γυναίκα,
 άφισέ με ήσυχον και δεν έχω κέρια ση-
 μερά... όχι, και καλά κάτι να της είπης...
 Θέλεις να διμλήθης εσύ, εκείνη έχει
 τά μούτρα της κρεμασμένα πέντε πιθαμάς...
 Διατί; τρέχα γύρευε!... Αί, είνε
 δυνατόν να ζήσης καλά;... Και ήμπορούν
 να συμφωνήσουν δύο άνθρωποι πάντοτε;...
 Έδω δεν συμφωνεί κανείς με τον έαυτόν
 του πολλάκις και θέλεις να συμφωνήσουν δύο
 άνθρωποι ξένοι;... διότι ξένοι είνε ο άν-
 δρας και γυναίκα... μία εύχη του παπα-
 τούς κάνει συγγενείς, μήπως γίνονται και
 άλλεις; (Μετά τινα σκίφιν έγερόμενος). Τί καλά
 που έκαμα και έγγραφα του Ρεκαλίδου...
 Ο κύριος μου ήθελεν έγγονακία! Βέβαια!...
 τί ράχ' η δική μου!... Όχι, κύριε,
 να σε χαρώ, δεν θα γάσω εγώ την ήσυχιαν
 μου, διά να σου κάνω εσένα την ευχαριστή-
 σιν! (Μετά τινα παύων). Παιδιά!... τί; να
 έχω εγώ παιδιά, να τρώγουν επάνω, να τρέ-
 χουν κάτω, να φωνάζουν, να γελούν, να
 κλαίνε, διότι θα κλαίνε όλην την ήμεραν...
 και να μην εύρισκω ήσυχιαν μέσ' 'ς το σπίτι
 μου;... το ένα να με τραβά απ' έδω, το
 άλλο απ' εκεί, το ένα να θέλη παπούτσι,
 το άλλο καπέλλο, το άλλο επανωφόρι, όλα
 να θέλουν γλυκίσματα... Και να φροντίζω
 τί ώρα θα πάγων εις το σχολειόν, μήπως
 έκρούσει κανένα, να, τουτο αρρώστησε, διότι
 δεν ήλθεν ο ιατρός, πότε θα έλθη ο υπηρέ-
 της από το φαρμακειόν... το χαμομήλι,
 τους σιναπίσμούς, το καταπλάσματα!...
 Πω, πω, πω! τρελλαινείται ο άνθρωπος!...
 (Περιχαρής). Καλέ, έγλύτωσα εγώ από αυτά
 τα βάσανα;... δεν το πιστεύω ακόμη!...
 (Παρατηρών μετά μεγάλην ευχαριστήσασ τον ώρολό-
 γιον του). Ο Ναούμ θα έρθασ τώρα, έδωσε
 το γράμμα, το διαβάσει ο Ρεκαλίδης, θυμά-
 νει... τον έρωτά η κόρη του τί είνε και
 της το λέγει... Η Πολυξένη κυτρινίζει,
 την παίρνουν τα δάκρυα... λιποθυμεί!...

(Στένον βαθείς). Την καυμένην!... (Περιτρέ-
 χων την αϊθουσαν εν άναγνίσ). Αχ, δεν έκαμα
 καλά... το καυμένο το κορίτσι επί τέλους
 τί μου πταίει;... Μήπως εκείνη με έζη-
 τησεν; όχι... ενώ την έζητήσα... και
 τώρα την ποτίζω φάρμακα!... (Εν ένθεση
 παραχ). Α, τί έκαμα, τί έκαμα!... Σηκό-
 νονται οι παπάρδες, γίνεται σουσουρον... ο
 κόσμος άρχίζει να φεύγη, να μένει έρημο
 το σπίτι... Η Πολυξένη δεν ήμπορεί να
 συνέλθη ακόμη!... την εξέθεσα, την κα-
 τέστρεψα!... (Πίπτει έζηθωνιμένος επί της έδρας).
 Μεσά τινα παύων άφών την κεφαλήν). Και όλα
 αυτά μου τα κάμνει ο Ναούμ!... ά, τον ή-
 θλιον!... (Παρατηρών την εικόνα της Πολυξένης).
 Πώς με κυττάζει!... τί γλυκόν μειδιάμα!
 (Επιθύμνος βιάσας). Αχ, διατί! να βια-
 σθώ να γράψω το γράμμα!... επί τέλους
 ήμπορούσα ν' αναβάλω τον γάμον και να
 σκεφθώ καλλίτερα... Η ηλικία μου είνε
 μεγάλη, δεν λέγω, άλλα πόσαι νέαι δεν έζη-
 σαν περίφημα με ανθρώπους ηλικιωμένους...
 Μετά τριάντα έτη εγώ θα είμαι όγδο-
 ήντα τριών, κ' εκείνη πνήντα... θα είνε
 γρηά τότε η Πολυξένη, και τότε κ' εγώ θα
 είμαι ήρος!... Τί άνόητος να πάγω ν'
 ακούσω αυτόν τον ήλιθιον!... (Εν άημονία).
 Υποπτεύεται τον Θερασόβουλον; άλλ' έχει
 αποδείξει; όχι, κομρίαν... δεν ήμπο-
 ρούσε να μου είπεί τίποτε... υποθέτει μό-
 νον... Και έπειτα, διατί να φαντασθώ ότι
 η Πολυξένη... διότι φαντασία μου είνε
 και τίποτε άλλο!... Πώς την ήδίκησα την
 καυμένην... την καυμένην!... Την έβλεπα
 να διμλή μαζή του... διατί να διμλή
 λη;... Γνωρίζονται πρό τόσον έτών, έ-
 νετραφισάν σγεδόν μαζή, και επί τέλους
 είνε και συγγενείς... διότι, αφού είνε ά-
 νεψιός του Ρεκαλίδου από την γυναίκα του,
 είνε και συγγενής της Πολυξένης, αφού αυτή
 είνε κόρη του Ρεκαλίδου! Τα ένι τρίτη ίσα
 και άλλήλοι είνιν ίσα. Είνε ένα είδος πρώ-
 των εξαδέλων, ενάλληξ έκτός, δεν είνε
 καθαυτό εξαδέλοι, άλλ' ήμπορεί κανείς
 να τους ονομάση... παραξαδέλφια!...
 (Όργιστος). Καί έπεσθην εις τας άνοησίας του
 βλακός αυτού;... Α, τί έκαμα, τί έκα-
 μα!... (Διατρέχων την αϊθουσαν). Τί τί είπη
 αύριον ο κόσμος, όταν μάθη ότι μίαν στιγ-
 μήν πρό του γάμου έγγραφα εις τον πηνι-
 γρον μου, διά να του ειπώ ότι δεν υπανδρευό-
 μαι!... Και πως το κάμνεις, αυτό, κύ-
 ριε Βαρδαλαμπούμα; Έχεις το δικαίωμα
 να εκθέσθης μίαν νέαν, να της δώσης τσάσ
 ελπίδας και την τελευταίαν στιγμήν να έλ-
 θης να μάς είπης ότι μετανόησες; Είνε πρῶ-
 ζης τιμίου ανθρώπου αυτή; Διά τίνα λόγον
 διαλύεις το συνοικέσιον; Φέρε λοιπόν τους
 λόγους σου! λέγε... Αλλά δεν έχω τί-
 ποτε να ειπω... Η ηλικία μου... Μω-
 ρία!... υπανδρεύονται και μεγαλύτεροι!
 Οι ρευματισμοί μου... Αυτούς τους
 έχει όλος ο κόσμος!... Ο Θερασόβουλος
 ... Κακοηθέστατε, θα μου ειπούν, και
 τολμάς να στήματις μίαν νέαν κόρην,
 διότι, εν τη νόσούση κεφαλή σου ανεπτύ-
 χθησάν τοιαύται μισματικά ιδέα;...
 Κοίθεις από τον έαυτόν σου περί των άλλων
 ... και νομίζεις ότι ο Θερασόβουλος σου
 ομιδιάζει;... Δεν ενόρρεπται, ανιδέ-
 στατε!... Όλα αυτά θα μου τα ειπούν,
 και θα έχον δικαίον, δικαιοτάτον... και
 εγώ θα είπω άναυδος, δεν θα δύναμαι ν'
 παντήσω τίποτε... και θα συντριβώ υπό
 την κοινήν περιφρόνησιν!... (Διατρέχων την
 αϊθουσαν εν μεγίστη παραχ). Α, πως να διορ-

θώσω το κακόν του έκαμα!... (Τοπήμενος).
 Πρέπει να υπανδρευθώ!... άλλα τώρα
 πως;... μετά το γράμμα, το όποιον έ-
 γραψα!... (Μετά τινα σκίφιν). Α, τί ιδέα!...
 Λέγω ότι ήτο άσειδίτης!... αφού τηγαίνω
 δια να υπανδρευθώ, δεν είνε δυνατόν να μη
 με πιστεύσουν... (Σύνουος και κλυθμηρικών
 σκεδόν). Αλλά, κύριε!... δεν βλέπεις εις
 ποίαν κατάστασιν έχεις το σπίτι μου;...
 η κόρη μου ακόμη δεν συνήλθεν... εγώ,
 αν δεν είμαι άποπληκτος, δεν θ' άργήσω να
 γίνω... (Περιχαρής). Θέλα να ιδώ κατά
 πόσον είμαι άγαπάς... Ο Ρεκαλίδης με
 πιστεύει, σταμάτησε η άποπληξία του... πως
 να μη σταματήση, όταν του δώσω αυτόν τον
 λόγον;... η Πολυξένη συνέργεται...
 πίπτει εις τας άγκάλας μου, φωναζομεν τους
 παπάρδες, θά τους πληρώσωμεν δύο φοραίς,
 άδιάφορον... έρχονται οι συγγενείς...
 και γίνεται ο γάμος!... (Αποβάλλει τον κί-
 τωνιτην και τον σιούφον και ενδύεται το φράκον).
 Αμπρά!... (ζητών τον πλέον του). Τί επί-
 νοια!... (Βλέπων τα χειρότά του). Καί βλέπω
 επί τέλους πόσον άγαπή η Πολυξένη...
 διότι είμαι πεπεισμένος ότι μη άγαπή
 πρέπει να είνε τρελή ή έμει!... (Ακούεται
 κρότος άμαξης). Να ή άμαξα!... Δόξ' σοι, ο
 Θεός!... (Παρατηρών το ώρολόγιον του). Οκτώ
 παρά πέντε... Είς τας όκτώ θα είμ' εκεί!
 (Ανερχόμενος). Εμπρός!...
 Ναούμ εισερχόμενος ταχύς. — Αφέντη.
 Βαρδαλαμπούμας. Αί!...
 Ναούμ. Το σπίτι είνε άνω κάτω...
 Βαρδαλαμπούμας. Το ξέρω...
 Ναούμ. Ο πεθερός σου, πάει να χάση
 τον νουν του...
 Βαρδαλαμπούμας. Ο καυμένος!...
 Καί η Πολυξένη συνήλθεν;...
 Ναούμ. Η κυρία Πολυξένη;
 Βαρδαλαμπούμας. Ναι, λέγε
 είνε ακόμη λιποθυμισμένη;
 Ναούμ. Η κυρία Πολυξένη έφυγε με
 τον κύριον Θερασόβουλον...
 Βαρδαλαμπούμας. Εμδρόντης...
 Αί!...
 Ναούμ. Εγγερίσω, καθ' επιστολήν. — Καί
 άφησε αυτό το γράμμα για να σου το δώσουν.
 Βαρδαλαμπούμας. Για να αποτραφίω την
 επιστολήν. — Τί λές, Ναούμ;
 Ναούμ. Αμ δε σου τα είπα;
 Βαρδαλαμπούμας. Ανανώσιον. —
 «Κύριε Βαρδαλαμπούμας. Το δυστύχημά
 μου είνε μέγα. Είνε αδύνατον να υπκνδρευ-
 θώμεν άπόψε, διότι αυτός ο άθλιος Θερασό-
 βουλος με εκλεψε πρό μίας στιγμής και πη-
 γάινωμεν να στεφανώθωμεν. Τί να κάμω;
 Σας ασπάζομαι, η πάντοτε άραβωνιστική
 σας, Πολυξένη». Αί!...
 Ναούμ. Τα βλέπεις;
 Βαρδαλαμπούμας. Συνερχόμενος...
 Δεν έμαθεσκατο επήγαν;
 Ναούμ. Εκπληκτος. — Τί, θα τους πάρης
 από πίσω;
 Βαρδαλαμπούμας. Μειδών αυταρέ-
 σκως. — Όχι τώρα, του χρόνου!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΑΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΠΑΡΑ ΠΕΡΣΙΑΣ

Απακτες οι περι ταχυδρομειων πραγμα-
 τευθέντες συγγραφείς και ιστορικοί, οε
 μνείαν περι ταιτων ποιησάμενοι, μεζ φωνή
 συμφωνούσαν ότι πατέρες της ταχυδρομι-
 δρομικής υπηρεσίας υπήρξαν οι Πέρσαι. Έν

τούτοις, εν τη δευτέρω έκδοσει (1730) του
 έργου «Περί χρήσεως των ταχυδρομειών
 παρά τοις αρχαίοις και νεωτέροις» του Γά-
 λλου Le Quien de la Neuf-Ville, μέλους της
 Ακαδημίας των επιγραφών και νομισμά-
 των, η γνώμη αυτή φαίνεται άμφισβητου-
 μένη). Ο ρηθείς συγγραφέας την εναντίαν
 του γνώμην στηρίζει εις χωρίον τι της
 Γραφής, ένθα λέγεται ότι ο βασιλεύς των
 Μήδων Ασσουέρος²⁾ έπεμφε ταχυδρόμους
 πρώθ άπάσας τας επαρχίας του κράτους
 του, όπως κομισώσι τα γράμματα της ά-
 νακλήσεως του κατά των Ιουδαίων προγε-
 νεστέρου αυτού διατάγματος. Ημεις όμως
 νομίζομεν ότι το μεμονωμένον τουτο γεγο-
 νός ουδόλως δύναται να διασαλεύση την κοι-
 νήν ιστορικην γνώμην, διότι ουδέν άλλο
 μαρτυρεί, ειμή ότι εν συγκεκριμένη όλας
 περιστάσει εγένετο χρήσις προχείρου τινός
 μέσου, άλλ' τουτο ουδεμίαν δύναται να
 έχη αξίαν εις την ιστορικην εξέτασιν της
 καταγωγής των ταχυδρομειών ως οργανω-
 μένου θεσμού. Τοιαύτα δέ τινα μεμονωμένα
 γεγονότα δεν λείπουν εκ της ανθρωπίνης
 ιστορίας και πρό και μετά το άπαντων
 εν τη Γραφή, ουδέ ήτο δυνατόν να λεί-
 ψωσιν, αφού βεβαίως η ανάγκη της συγκοι-
 νοιας χρονολογείται άφ' ης ήμέρας οι κά-
 τοικι της Ύδρογειου ήριθμούντο εις δύο.
 Άλλως τε δι' ημάς, ών κύριος σκοπός είνε
 να εξατάσωμεν τα ταχυδρομεία ως θεσμόν,
 πάντα δε τα λοιπά συναφή γεγονότα άκροις
 δακτύλοις να θίξωμεν, ουδεμίαν άπολύτως
 δύναται να έχη αξίαν το περι ουό λόγος
 ιστορικόν συμβάν. Δι' ο, αποκρούοντες την
 γνώμην του Le Quien de la Neuf-Ville
 και συντασσόμενοι τη των λοιπών, αποδι-
 δομεν τα δίκαια πρωτεία τοις Πέρσαις και
 αρχόμεθα έντευθεν της ιστορικής ημών
 μελέτης.

Η πρώτη νύξις, ήτις εν τη παγκοσμίω
 ιστορία γίνεται περί αρχής τινός θεσμού,
 παρεμφερούς τῶ των ταχυδρομειών, άνέρ-
 χεται εις εποχήν αφισταμένην ημών κατά
 2400 περίπου έτη, επί Κύρου δηλονότι του
 Μεγάλου, ήγεμόνος ένδοξου και διά τας
 νίκας του και έτι πλέον διά τον θαυμασίον
 πολιτικόν οργανισμόν, μεθ' ου έπροιμισε
 την εύρυτάτην τότε περσικήν αυτοκρατο-
 ρίαν, επεκτεινομένην καθ' άπασαν σχεδόν
 την Ασίαν, και διά τον όποιον και μόνον
 οργανισμόν το κράτος τουτο διετήρηθη όρ-
 θιον επί 200 και πλέον έτη μετέπειτα,
 παρά τα λίθη και τας άφροσύνας των δια-
 δόγων του Κύρου.

Ο μεγαλοπράγμων ουτος ήγεμών έγνω
 κάλλιστα διά της εύφυίας του τα άτοπα,
 άπερ συνεπάγεται η υπερβολική έκτασις
 κράτους τινός, και πόσον δύσκολος αποβαί-
 νει η θεραπεία αυτών. Καί όντως, ίνα η
 ισχύς κράτους τινός μη ύστερή του μεγέθους
 αυτού, δεν η ταχύτης της υπηρεσίας ν' αυ-
 ξάνεται κατά λόγον της έκτάσεώς του, και να

1) 1^{ος} Union Postale de Berne, volume IV
 N^ο 10 1er Octobre 1887.
 2) Ο Αρταξέρξης (ο μικρότερος) κατά τους Ο.
 Βιέλιον Έσθηρ κεφαλ. Σον. Είνε όμως άξιον σημειώ-
 σεις ότι εις ουτος έχει η άνωτέρω γνώμη του γά-
 λλου συγγραφίως στηριχθεί όλως υποστάσεως, διότι
 πάντες οι Αρταξέρξει έπονται Κύρου τῶ Μεγάλου.

υπάρχη πάντοτε εν αυτώ σταθερά σχέσις
 μεταξύ της δυνάμεως, μεθ' ης ένδεχόμενον
 ήμερας τινα να προσβληθῆ, και της αναγ-
 κίας προς άπόκρουσιν τοιαύτης τινός προσ-
 βολής. Έντευθεν φαίνεται ότι το μεγα-
 λειον των κρατών δεν έγκειται τόσο εν τη
 εύκολία της κατακτήσεως, όσον εν τη δυ-
 σκολία της άποτελεσματικής ενεργείας έναν-
 τιον πάσης παρομοιας έξωθεν επιειρησεως
 και εν τη σταθερότητι της άνωτέρω ρηθεί-
 σης σχέσεως.

Είς ταύτα δέ αποβλέπων, ο Κύρος έ-
 κρινε καλόν να έγκαινιάση σταθεράν συγκοι-
 νομίαν μεταξύ της πρωτεύουσής και των
 άκροτάτων χωρών της επικρατείας του διά
 ταχυδρόμων, ίνα ουτος, όσον ένεστι τάχιον,
 μαυθάνη πᾶν το συμβαίνον και όπου δει
 σπεύδη προς θεραπείαν. Όθεν κατά διατα-
 γήν του ιδρύθησαν ανά την χώραν ιππο-
 στάσια, απέχοντα άλλήλων όσον διάστημα
 ήδύνατο άδιακόπως να διατρέξη εν μεζ ήμέρῃ
 εις ίππος, και εν αυτοις έτοποθέτησεν ίκαλι-
 λήλους επιφορτισμένους να δέχωνται τας
 έπιστολάς και τας διατάγας του, ν' απο-
 στέλλωσι δέ ταύτας είτε προς την πρωτεύ-
 ουσαν, είτε προς τα μεθόρια δι' άνδρων
 και ίππων πάντοτε προς πορείαν έτοιμών,
 και τους όποιους ουτε νύξ, ουτε βροχή,
 ουτε η θέρη, ουδ' αυτή η χιών απέτρεπον
 ουδέποτε εις της επιχειρουμένης πορείας!).

Φαίνεται δέ ότι η έπίπονος αυτή ύπη-
 ρεσία διεξήγετο άμισθί, διότι φέρεται υπό
 το όνομα άγγαρεία, «δράμημα άγγαρηιον»,
 ως ο Ηρόδοτος λέγει.

Η πείρα περί της ωφελείας του θεσμού
 τουτο κατάστησεν αυτόν διαρκή εν Περσία.
 Αρταξέρξης, ο μετά τον Καμβύσην διαδε-
 χθείς Κύρον τον Μέγαν, διά μέσου τοι-
 ούτων ταχυδρόμων Αστάρθων εν Περσία
 τότε καλουμένων, άνηγγειλε τους γάμους
 αυτού καθ' όλον το κράτος, διατάξας γενι-
 κής επί τούτω έορτάς²⁾. Επίσης ο Ξεέρξης
 ανεκοίνωσε την εν Σαλαμίνη ήτάν του διά
 των ταχυδρόμων τούτων, οτινας ακόμη
 τότε διετήρουν τον αυτόν, όν και κατά
 την εποχήν του Κύρου, οργανισμόν, ως εκ
 του Ηροδότη δηλόν γίνεται, και τουτο
 μετά τσαύτης ταχύτητος, ώστε ο ιστορι-
 κός ουτος λέγει εις λίξει: «τουτέων δέ των
 άγγέλων έστι ουδέν δ, τι θήσσον παραγίνεται
 θνητόν ίόν.»³⁾

Όπόσον δέ εξετίμων τον θεσμόν τουτον
 των ταχυδρομειών και όποιαν περί αυτου
 φροντίδα έλάμβανον οι Πέρσαι μέχρι της
 καταλύσεως του περσικού κράτους, δυνά-
 μεθα να ειπάσωμεν εκ των προσώπων,
 άτινα προίσταντο αυτών περί αυτά τα τέλη
 τουτου, ήτοι κατά την εποχήν Δαρείου του
 Κοδωμανού, του υπ' Αλεξάνδρου του Με-
 γάλου έκδρονισθέντος. Αρκεί να ειπωμεν
 ότι αυτός ουτος ο Δαρείος, πριν η άνέλθη
 τον θρόνον, έχηρημάτις διευθυντής αυτών
 υπό δύο βασιλείς Όχον τε και Αρσνη⁴⁾.

Των ταχυδρομειών τούτων είνε μεν αλη-
 θές ότι κύριος σκοπός ήτο, ως και άνωτέρω

έσημαίωσμεν, η διατήρησις της συγκοινο-
 νίας όσον αφώρα τας δημοσίας υποθέσεις
 και τα γεγονότα εκείνα τα την δημοσίαν
 τάξιν αποβλέποντα, άλλ'α δύναται τις να
 παραδεχθῆ ότι έντός τόσοσ έντων όριών
 περιωρίσθη επί τοσοούτον χρόνον το έπω-
 φελές και εύκολον τουτο μέσον της επεκτά-
 σεως των ιδίων γνώσεων; Η περιεργεια,
 η ακόρρετος αυτή της γνώσεως άνάγκη,
 επέτρεψε τάχα τοις πηνιθδαίοις ύπουργοις
 ν' αφήσωνι σγεδόν άχρηστον διά το κοινόν
 την εύρυτάτην ταύτην της προσφόρου
 συγκοινονίας όδον; Έάν επιτρέπεται η
 είκασία και η παραβολή των τότε προς ό,τι
 βραδύτερον παρά Ρωμαίοις συνέθη και
 προς ό,τι έτι σήμερα καθημερινώς υπό
 τους όφθαλμούς μας βλέπομεν συμβαίνον,
 πρέπει εξ ανάγκης να παραδεχθώμεν ότι
 και μεταξύ πολλών ιδιωτών επεξετάθησαν
 οι εύργετικοί καρποι του θεσμού τουτου.
 Οι άνθρωποι είνε πάντοτε όμοιοι τοις ήνθρώ-
 ποις, όσάκις όμοια πθήν εν όμοιας περιστά-
 σεσι άναγκάζει την καρδίαν αυτών. Ιδού
 όποια η εκ της ανακοιθείας των ιστορικών
 ζητημα, ιστορικών μη φροντιζόντων ει μη
 περί του συνόλου, παραμελούντων δέ πάντα
 εκείνα τα καθέκαστα, άτινα επί του ήθους
 των τεχνών και των επιστημών μέγα θά η-
 δύναται να επιχύσωνι σφός.

Το αναμφίβολον είνε ότι οι Πέρσαι ύ-
 πήρξαν κράτος άριστα διοργανωμένον, ου-
 τινος οι νόμοι δεν απέβλεπον μόνον εις την
 τήρησιν της τάξεως — πρώτου άλλ'α και κοι-
 νού σκοπού των νόμων — άλλ'α και εις την ή-
 θικοποίησιν των ατόμων, πράγμα όπερ πολύ
 δικαιοσύνη, νομίζομεν, και ο Ξενοφών απο-
 θαυμάζει¹⁾ ανεξαρτήτως παντός αρχαίου
 μισους η εθνικής οίήσεως. Πρός τούτοις
 το άνηθρόν έμπορίον και αι εις το άκρον
 άωτον της τελειότητος περιαχθείσαι τέχναι,
 ως το αποδεικνύουσι τα περίφημα λειψανα
 της Περσεπόλεως και έτερα αρχαία εύρη-
 ματα έχόντα ανέκαλιφθέντα, επί πλέον
 δέ έντελής κυβερνητική μηχανή, πάντα τα
 άνωτέρω, νομίζομεν, είνιν άρκούντα τεκ-
 μήρια εύρείας και έκτεταμένης συγκοινο-
 νίας. Πολύ τη αλήθειά άφ' ημών απέχουσιν
 οι χρόνοι εκείνοι, όπως ακριβέστερόν τις περι
 αυτών αποφανθῆ.

Δ. ΚΟΡΟΜΗΑΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Διά τους φίλους μεταφραστῆς του Φάουστ
 και πάντα μελετητήν του δαιμονίου πνεύματος
 του Γκαίτε ανακρινώσις τις, ήν έποίησεν ο κ.
 Schmitz εν τῶ Συλλόγῳ Γκαίτε της Βιέννης,
 έχει μεγάλην σημασίαν. Ηδη δέ, ότε και παρ'
 ήμιν κατήνη δημοτικώτερον το έξογον έργον,
 ευχαρίστας θα γνώσθη ότι εν τοις έγγραφοις μίας
 κυρίας της τιμής της αλφης του βασιλέως Καρό-
 λου Αδούστου της Σαξωνίας ανεκαλύφθη χειρό-
 γραφον, περίτον εικόνα δλοκλήρους σκηνής εν
 αις αποσπάσματα του μεταξύ Μερφιστοφελους και
 σπουδαστών διαλόγου, την σκηνήν εν τῶ σπη-
 λαίω του Αουερμπαχ και άλλας. Τί παράδοξον
 θα ήτο η ανακάλυψις του πολυτίμου τουτου χει-
 ρογράφου, όπερ βαθυτάτην παρηγάγεν έντύπωσιν
 τῶ φιλολογικῶ της Γερμανίας κόσμῳ, να γίνη
 πρόξενος τοιοούτων εν τῶ γνωστῶ κειμένῳ τροπο-

1) Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. βιβλ. δ.
 2) Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. βιβλ. δ.
 3) Ηρόδ. βιβλ. Σον κερ. 98ον.
 4) Πλουτέργου. Περί της του Αλεξάνδρου τύχης.

ποιήσαν, ώστε να μετανοήσωσιν οι μεταφρα-
σταί, διότι δεν εβράβυναν ακόμη επί μικρόν τας
εκάσεις των.

Παραδοξότερα, αλλά και μάλλον συγκινητικά
ἀποκαλυπτήρια ἀνδριάντος οὐδ' ἐτελέθησαν ἀ-
κμή αὐτῆς θά τελεσθῶσι ποτε. Ὅσοι ἀγνοοῦσι τὸ
ἔργον τοῦ Λουδοβίκου Βραβίλ, ὁ ἀγνοοῦντες βεβαίως
καὶ τὴν θαυμασίαν ἐφευρέσιν του, δι' ἧς ἀφού
τὰ συγγράμματα εἶνε τὰ φῶτα—ἔδωκε τὸ φῶς εἰς
τοὺς τυφλοὺς. Ἄλλ' οἱ τυφλοὶ δὲν ἐλησμένονσαν
ἔκτεινον, ὅστις ἐπόθησε καὶ κατέρωθε να εὐρωσι
καὶ αὐτοὶ μίαν ἀκτίνα ἐν τῇ ἀτελευτήτῳ νυκτί,
ἐν ἣ εἶσι καταδικασμένοι να ζῶσιν. Ὁ Λουδοβί-
κος Βραβίλ εἶνε ὁ πρῶτος, ὅστις ἐφευρε τὰ ἔκτυπα,
τὰ προεβέβησαν ψήφια, δι' ὧν οἱ ἀτυχεῖς μανθά-
νουνσιν ἀνάγνωσιν, μεταχειρίζομενοι τὴν ἀρὴν
ἀπὸ τῆς ἀπολεσθείσης ὁράσεως των. Συνέλεξαν
λοιπὸν ἐράνοι καὶ τῶ ἀνήγειραν ἀνδριάντα ἐν τῇ
γενεθλίῳ του κόμη Κουπρὸς τῆς Γαλλίας. Καὶ
παρίστατο ἐκεῖ πρό τινων ἡμερῶν κατὰ τὴν τε-
λευτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων πολλοὶ τυφλοὶ, εὐλο-
γούντες τὸν εὐεργέτην των. Ἄλλ' οἱμοὶ! ἀδυνα-
τοῦντες να ἴδωσι τὸ μνημεῖον, ὅπερ ἡ εὐγνωμο-
σύνη των τῶ ἀνήγειρε.

Πωγοὶ τυφλοὶ! Παρηγορηθῆτε καὶ σεις. Πόσοι
τυφλοῦτεροι ἡμῶν ἐν τῷ σταδίῳ τῶν γραμμάτων!
Πόσοι τυφλοῦτεροι ἐν τῷ σταδίῳ τῆς εὐγνωμο-
σύνης!

Μετὰ χάρις, μανθάνομεν πάντοτε τὰς ἐν τῇ ξένη
ἀποδομιένας τιμὰς τοῖς ὁμογενεῖσι λοίοις, μετὰ τῶ
ὅποιον διαπρατῆ ὁμολογούμενος κατέχει θέ-
σιν ὁ κ. Δημήτριος Βικελας. Πρό τινων ἡμερῶν
ἐν τῷ Cercle Saint-Simon τῶν Παρισίων πλῆ-
θος ἐκλεκτῶν συνήλθεν, να ἀκούσῃ ἐν τῶν διηγη-
μάτων του, ὅπερ, μεταφράσας εἰς τὴν Γαλλικὴν,
ἀνέγνω τοῖς παρισιαίοις ὁ ἐνθουσιώδης ἐρημι-
νευτῆς τῆς νεοελληνικῆς οἰολογίας κ. Μαρκεσίος
de Queux de Saint-Hilaire. Ἀρνούμεν ποῖον
τὸ διήγημα τοῦτο, ἢ ἂν εἶνε ἤδη γνωστὸν τοῖς
ἑλλησιν ἀναγνώσταις; τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι
θὰ εἶνε ἐξαιρετὸν, ἀφοῦ ὁ γαλλικός τύπος, ὅστις
δὲν εἶνε καὶ τῶσον ἐλευθέριος εἰς ἐπαίους, ἐξαιρεῖ
τὴν ἐπιτυχίαν του.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ διήγημα, ἐπιτυχέστερον ἢ ἄλλοτε καλ-
λιεργούμενον ἀπὸ τινος παρ' ἡμῖν, ἰδίᾳ ἐπὶ
τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων εὐεργετικῶς δύναται
να ἐπιδράσῃ. Ἐν ἐποχῇ δὲ, καθ' ἣν πᾶν
μέσον συντελεστικὸν πρὸς θεραπείαν κοινω-
νικῶν παραπτώματων καὶ πρὸς ἐξαρσιν
τοῦ φρονήματος εἶνε φιλοστοργῶς ἐπιζη-
τῆται, ὁ δημοτικώτατος οὗτος τῆς φιλο-
λογίας κλάδος εἶνε ἀξίος τῆς μεγαλειέρας
προσοχῆς καὶ διὰ τὸ ἔδαφος ἐξ οὗ ἀναθάλ-
λει καὶ διὰ τὰς πηγὰς ἐξ ὧν ποτίζεται.

Τὰ πρό ἡμῶν ἐν ἐνὶ τόμῳ ὀκτώ διηγη-
μάται τοῦ κ. Γ. Α. Βαλαβάνη δὲν παρέ-
χουσι τί τὸ ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον. Εἶνε
ὅμως πρῶτοίαια νεαρῶ καὶ ἐνέλιπτος διη-
γηματογράφου, καὶ ὡς τοιαῦτα θὰ τὰ ἐξε-
τάσωμεν οὐχὶ ἐπιεικῶς, διότι φρονούμεν ὅτι,
ἂν ἡ ἐπιεικεία ἐβλάψῃ πολλοὺς, ἡ αὐστη-
ρότης δύναται να ὠφελήσῃ πλείοτέρους.

λωθῆ διὰ κρίσεων. Ἄντι να εἰπωμεν δύο
καλὰς ἢ δύο κακάς λέξεις παραθετομέν τας
περιλήψεις τῶν διηγημάτων, θεωροῦντες
τοῦτο ὡς κρίσιν καὶ αὐστηράν μάλιστα.

Ἡ Εἰρήνη ἦτο πτωχὴ διδασκαλίσα, τῆς
ὅποιας τὴν πρῶτα καὶ τὴν καρδίαν ἤρπα-
σεν ἄθλιός τις ἐμποροῦπέλληλος Βασιλά-
κης. Ὁ γράφων τὴν εὐρίσκει ἐν Τήνῳ, ὅ-
που τὴν ἔφεραν οἱ συγγενεῖς τῆς, διὰ να εὐρη-
τὴν υγιάν τῆς, διότι ἐνεκα τοῦ γάμου τοῦ
ἀπατεωνός τῆς μετ' ἄλλης τινός. Ἡ Εἰρήνη
εἶχεν ἀπολέσει καὶ τὸν νοῦν. Ἡθικὸν συμ-
πέρασμα οὐδὲν, ἐκτός ἂν ληφθῆ ὡς τοιοῦτον
ὁ πρῶτος; θάνατος τῶν δύο ἀθῶν τέκνων
τοῦ Βασιλάκη...

Ἡ δύσπιστος Γυνὴ ἦτο καλὴ τις καὶ φι-
λεργος κόρη, ἣν ἐργάτης ἐρωτῆθεῖς ἐνιμ-
φευθῆ. Καὶ ἀπέκτησαν μάλιστα καὶ τέκνα
τρία οἱ νεογάμοι. Ἄλλ' ἔπειτα; Ἀποθνή-
σκει ἐκ συγκοπῆς ὁ σύζυγος; ἀπαθνήσκουσι
τὰ δύο τέκνα τῆς τὰ πρῶτα ἐκ κοιλιακοῦ
τύφου καὶ τὸ τρίτον φονεύεται ἀκουσίως
διὰ τοῦ πιστολίου του. Καὶ μένει ἡ ἀτυ-
χεῖς γυνὴ μόνη, παραδειγμα δυστυχίας, ἀξία
οἴκτου. Ἄλλ' ἀντὶ οἴκτου καὶ συμπαθείας
ἐν μόνον καρδαίνεσι, τὸ ἐπώνυμον στρίγγλα...
ἀδιότι παρὰ τῶ ἑλληνικῶ λαφ' ἡ ἀπο-
λέσασα πάντας τοὺς οικείοις καὶ μόνη
μείνας τοιαύτη εἶνε (:)...»

Ἡ Φωτεινὴ εἶνε κοράσιον μικρὸν, φυγὸν
πρὸ μικροῦ ἐκ τῆς πεινιχρῆς του ἐστίας, δι-
ότι φοβερὰ βροχὴ κατέρριψεν αὐτήν. Ὁ γρά-
φων τὴν εὐρίσκει καθ' ὁδόν, τὴν φέρει—ἐφ'
ἀμάξῃς—εἰς τὸν οἶκόν του καὶ τῇ συνιστᾷ
να κοιμηθῆ. Ἄλλ' αὐτὴ δὲν θέλει, διότι
κλαίει, ἀγνοοῦσα τί ἀπέγιναν οἱ οικεῖοι τῆς
μετὰ τὴν πτώσιν. τῆς στέγης. Κοιμᾶται
λοιπὸν ἀντ' αὐτῆς ὁ γράφων καὶ ὅτε τὴν
πρῶτα ἐξύπνησε καὶ ἀνέγνωσε τὰς ἐφημε-
ρίδας καὶ ἐκ τούτων ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς
μητρὸς καὶ δύο ἀδελφῶν τῆς ἀδελφῆς τῆς,
μανθάνει ἀκριβέστερον τὸ θλιβερόν συμβάν
καὶ τῶ ἀποδίδει τὴν μικρὰν, ἐνφ' ὅσο δά-
κρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν παρειῶν του...

Ὁ Λακωνισμὸς εἶνε κομψὴ εὐθμος διη-
γησις, ἀλλ' ἐμπνεύσεως ξενικῆς. Ὁ ἰατρός
Δ' ἐρωτᾷ καὶ ἀπαντᾷ διὰ μόνουσιλάβων.
Δὲν τῶ ἀρέσκει, οὐχὶ ἡ φλυαρία, ἀλλ' οὐδ'
αὐτὴ ἡ ὁμιλία. Τὴν ἀδυναμίαν του ἐν τού-
τοις ἐνόησεν ἡ κ. Κ' καὶ ὑποκρινομένη τὴν
λακωνικὴν κατατῆ τὴν καρδίαν του. Ἀφοῦ
θεραπευθῆ κατόπιν μίᾳς ὁμιλίας τὸν ὑπαγ-
γεύεται, διὰ τῶν ἐξῆς;— Πῶς—Πῶς;—
Καρδίαν.— Ἐξετάσω.— Ὅχι.— Ἄλ-
λά;— Ἰατρικὸν οἶσι!— Ἐγώ;— Ναι
— Πῶς;— Ἀγαπῶ— Ποῖον;— Σὰς.—
Κυρία!— Γάμον.— Ἄ!— Λοιπὸν;— Σχε-
φῶ...

Ἐχει χάριν τινὰ ἡ σικνὴ αὐτῆ.
Τὰ στρογγυλὰ λόγια δὲν εἶνε κυριολε-
τικῶς διήγημα. Εἶνε μικρὸν τι ἀνέκδοτον,
βασίζομενον ἐπὶ τῆς ἀπιστεῦτου βλακείας τοῦ
Λάνα, ὅστις θέλων να νυμφευθῆ καὶ ἐπι-

σκεφθεῖς τὴν ἐπιδοξὸν κώμην, ἀντὶ να τῆ
ἐκφράσῃ ἄλλο τι; τῆ ἔλας στεγάνη, ποιο-
κάλλε, μῆλο, πηγάδι; διότι ὁ προξενητής τῶ
εἶχε στήσῃ να λέγῃ στρογγυλὰ λόγια, διὰ
να τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὰς συνήθεις του ἀ-
νοήτους ὁμιλίας. Τὸ συνκείσιον, ὡς εἶκος,
διελύθη...

Ὁ εὐτυχὴς γάμος δὲν εἶνε ἐπίσης διη-
γημα. Εἶνε ἀπλὴ ἀναγρᾶφῃ τῶν παρα-
σκευῶν ἐνός γάμου, ὑπὸ τούς συνθηστέροισ
τῶν ὁρῶν γινόμενον καὶ οὐδὲν παρῶσιζ-
ζοντος τὸ ἔκτακτον. Ὡς πρῶτον μέρος διη-
γησεως ἠδύνατο να χρησιμεύσῃ, ἀλλ' οὐχὶ
καὶ ὡς ὄλον. Εἶνε καλὸς ὁ γαμβρὸς, καλὴ
καὶ ἡ νύμφη, ἀμρότεροι πλούσιοι, καὶ νυμ-
φεύονται χωρὶς οὐδὲν κώλυμα να κατα-
στήσῃ ποθητὸν τὸν γάμον των... παρὰ τοῖς
ἀναγνώσταις τουλάχιστον.

Ἡ ἑλινοπία, ὡχρῶς ἐξεικονίζουσα τὸν
δαίμονα ὅστις σπαράττει τὸς καρδίας,
εἶνε παιγνίον μᾶλλον. Ὁ ἦρος δυσπιστεῖ
πρὸς τὴν καλὴν του σύζυγον. Ἀδίκως ὅμως,
ἐν τῷ ἀπόδεικν δι' τούτου φρονεῖ ὅτι εὐρεῖν
τὴν στόματι τοῦ παιδιοῦ του, βεβασιούν-
τος ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν του οὐδεὶς
ἄρατὸς ἐπισκέπτετο τὴν μητέρα του. Καὶ
οἱ ἀσχημοὶ λοιπὸν τῶσφ ἀνάξιοι προσοχῆς
εἶνε;

Καὶ οὕτω μόνον εἰς τὸ Μέθυσον τέλος
εὐρομεν καλὸν τι. Ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῇ ἐκ-
τελέσει καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπέτυχε μᾶλλον ὁ
νεαρὸς διηγηματογράφος. Καταδεικνύων διὰ
μέλανῶν χρωμάτων τὰ ἀποτελέσματα τοῦ
ποταποῦ τῆς μέθης πάθους ἐπιδιώκει τὸν
εὐγενῆ σκοπὸν τοῦ παραδειγματισμοῦ. Εἰ-
κονίζων δὲ ἀρκετὰ καλῶς τὴν καταστροφὴν
ἣν ἔφερον ὁ μέθυσος βίος τῶν συζύγου εἰς
τὴν οἰκογένειαν του, προκαλεῖ ὑπὲρ αὐτῆς
μὲν τὸν οἶκτον, ἐμπνέει δὲ ἀποτροπίαν
πρὸς τὸ ἐλάττωμα, ὅπερ, ἀφοῦ ἔρριψεν εἰς
τοὺς δρόμους μίαν οἰκογένειαν, εὐτυχῆ ἄλ-
λοτε, δίδει τὸν οἰκτρότερον θάνατον—τὸν
διὰ τῆς ἀντηράτου ἀναφλέξεως—εἰς τὸν
μέθυσον, ἐν στιγμῇ μάλιστα, καθ' ἣν οὗτος
παραφερόμενος ἐκ τοῦ οἴνου ἀπιδιώκει τοῦ
οἴκου τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, καὶ
ἐγένετο οὕτως ἀξίος τῆς θείας τιμωρίας.

Καὶ καταλήγομεν διὰ μίᾳς συμβουλῆς.
Δὲν ἀρκεῖ να γράψῃ τις μίαν ἢ δύο σελί-
δας με ἀρχὴν καὶ τέλος, με διαλόγους κλπ.
διὰ να ἐπιτύχῃ. Ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων
ἡ μελέτη τῶν προσώπων, ἀτινα θὰ δράσω-
σιν ἐν τῷ διηγήματι. Ἀπαιτεῖται καὶ ἡ
γλῶσσα να εἶνε ἀνάλογος τῶν ἐκπερομέ-
νων ἐνοιῶν. Ἀπαιτεῖται δὲ πρὸ πάντων
καὶ ἡθικὸν τι συμπέρασμα, δικαιολογούν-
τους λόπους τοῦ γράψαντος καὶ διδάσκον
τὸν ἀναγνώστην. Περὶ τοῦ μυστηρίου δ' ἐ-
κείνου τῆς ἐμπνεύσεως οὐδὲν λέγομεν. Ὁ
νεαρὸς διηγηματογράφος φαίνεται κατέχων
αὐτὸ καὶ ἂν τὸ καλλιέργησῃ ἀκόμη, καὶ τὰ
διηγήματά του θὰ ἔχωσιν ὑποθέσεις μάλ-
λον ἐκλεκτάς καὶ πρωτοτύπους καὶ αὐτὸς
θ' ἀποκαταστήσῃ συγγραφεὺς τερπνὸς καὶ
πρὸ πάντων ἐπιωφελῆς.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ. Ὁ στίχος ἀπαξ. ὁρ. 1, δις 1,80. Διὰ πλείοτέρας καταχωρήσεις κατ' ἀποκοπὴν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

80) Βιογραφία Ὀλυμπιάδος τῆς Ἡπειρωτι-
δος, Νεοπολέμου τοῦ Ἀλέξανδρου θυγατρὸς, νο-
μίμου τοῦ Φιλίππου Β' γυναικὸς καὶ Ἀλεξάν-
δρου τοῦ Μεγάλου μητρὸς, μετὰ γενεαλογικῶν
πίνακων τῶν ἐν τῇ Βιογραφίᾳ μνηνευομένων
προσώπων τῶν Βασιλικῶν οἴκων, τοῦ Μακεδονι-
κοῦ καὶ τοῦ Μολδοβλακίκοῦ. Φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ Μαρ-
γαρίτου Δήμητρα, κἀθηγητοῦ. Ἀθῆναι. Σχῆμα 8ον,
σελ. 127.

81) Παιδικὰ δράματα καὶ κωμῆδια, παρα-
φρασθέντα ὑπὸ Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου, μετὰ
εἰκοσι καὶ μίᾳς εἰκόνων. Ἀθῆναι. Σχῆμα 8ον,
σελ. 193.

82) Ἐγχειρίδιον Γεωργικῆς ὑπὸ Σενοφῶ-
τος Δ. Ζύγουρα καθηγητοῦ, συνταχθέν ἐπὶ τῇ βᾶ-
σει τῆς γεωργικῆς κατηγήσεως τοῦ καθηγητοῦ
Πουήλ; τῆς διδασκομένης ἐν τοῖς δημοτικῶς σχο-
λαείοις τῆς Γαλλίας. Ἀθῆναι. Σχῆμα 8ον, σελ.
128.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΕΑΤΟΚΗΡΙΑ

Ὡς γνωστὸν, ἐν Πειραιεὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τινος
ἐργοστάσιον στεατοκηρίων, ἐργαζόμενον κατὰ πάντα
τοῖς ἐν τῇ Δόξῃ. Τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο τοῦ κ.
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΑΡΩΝΗ παράγει καθ' ἑκάστην
χιλιάδα δεμάτων (μάτζων) στεατοκηρίων καλῆς
ποιότητος καὶ εὐθηνῶν, με ἀβλαβῆς φῶς καὶ διευ-
θινατοῦ ὑπὸ τοῦ νέου κ. Κωνστ. Καρῶνη, υἱοῦ,
ἀδελφῶς εἰς τὴν Εὐρώπῃν σπουδασάντος τὸν κλά-
δον τούτων τῆς βιομηχανίας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Κατωκαραίας, ἀριθ. 22

Εἰς τὸ χρηροπλαστεῖον τοῦ ἰδίου κ. ΑΡΙΣΤ. ΚΑΡΩΝΗ

PIANOS ET ORGUES

de tous Facteurs - Autres Instruments

UNION MUSICALE

6, rue de Grammont, Bd. ci-devant St. Denis 18

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΑΦΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΛΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Table with columns for destinations (ΑΝΘΩΣ, Κόρινθος, Κιάτου, Κόρινθος, Κιάτου, Ελευσίνος, Δαρβενίου, Ακράτας) and prices for different classes (1st, 2nd, 3rd, 3rd M.).

Table with columns for destinations (ΚΑΘΩΔΟΣ, Ακράτας, Δαρβενίου, Ελευσίνος, Κιάτου, Κόρινθος, Κιάτου, Μεγάρων, Μεγάρων, Αθήνας, Ακράτας) and prices for different classes (Π. Μ., Μ. Μ., Μ. Μ.).

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ, Πλατεία ΚΕ' Μαρτίου, παρὰ τὸ ἴδιον τῶν Ἑσωτερικῶν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΒΑΒΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ
καὶ πωλεῖται λεπτ. 15. Παλαιὰ φύλλα λεπτ. 20.
ΣΥΝΔΡΟΜῆ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 10. Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πράγμα χρυσὸ 12.

COMMERCIAL UNION - ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΑΡΕΥΡΩΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Κεφάλαιον 62.500.000 πρᾶγμα
Ἐγκρίθησεν διὰ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
καὶ ἀναγνωρίθησεν τὰ Ἑλλ. Δεκαστήρια.
Ἀσφαλίζει οἰκίας καὶ ἐμπορεύματα κατὰ
τοῦ πυρός.
ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ καὶ Α. ΕΜΜΕΘΑΚΗΣ
Ὁδὸς Κολοκotronῆ—Καρότσι
ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματῶς ἐπὶ
χάρτου Ἀγγλικῷ Ἄγῃ ποιότητος διαφανοῦς δραχ.
2.50 τὰ 100. Ἐπὶ ἰδίου χάρτου Βασ ποι-
τήτος δραχ. 2 τὰ 100. Κατασκευάζονται σφρα-
γίδες ἐξ Ἑλ. α. σ. τ. κ. οῦ (Caoutchouc), πάντως εἰ-
δαὺς καὶ μεγέθους. Ἐργοστάσιον Φακίλλων παγ-
τὸς μεγέθους. Μόνον κάτοχοι τῶν καταστημῶν
KORNBIS und EBANHDT, Ἄνωδερόν.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΑΡΝΙΩΤΟΥ
μετακομισθὸν ὁμοίως τῆς Χρυσόσηλαιωσί-
σης—νέα οἰκία Κορδέλλα—καὶ πλουτισθὲν
διὰ μηχανημάτων ἀριστοῦ συστήματος, δέχ-
εται παραγγελλίας διὰ βιβλία, χάρτας, κομφο-
τεχνήματα, ἐργαζομένη κλπ.
ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ ΑΡΝΙΩΤΟΥ
παντὸς σχήματος καὶ εἴδους διὰ σφραγίδος δε-
δεμένα. Οἱ πραγμαθευθέντες ἀνομολογοῦσιν ὅτι
εἶνε κομψότερα τῶν Γαλλικῶν, στερεώτερα τῶν
Ἀγγλικῶν καὶ εὐθηνότερα τῶν Γερμανικῶν,
ὅσα προσφέρει ἡ
ΕΛΛ. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΡΝΙΩΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΜΠΑΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΣ. Ὁδὸς Πατησίων, Ἀριθ. 3.
Ὁραὶ ἐπισκέψεως 9—12 π. μ. 2—5 μ. μ.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΡΩΛΟΥ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΡΤΙΩΣ ΕΞΕΔΟΘΗ
ΦΑΟΥΣΤ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΚΑΙΤΕ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ
ὑπὸ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΒΑΕΓΙΟΥ
Μετὰ 65 βυλογραφημάτων καὶ 14 φωτογραφιῶν
κατὰ
Α. ΚΡΕΒΑΙΤΤ
Τεῦχος πρῶτον
Ὁ Φάουστ ἐκτυπώθησεν μετ' ἐξαι-
ρέτων φιλοκαλλίας ἐν Γερμανίᾳ, δημοσιευθῆ-
σεν δὲ εἰς ἑπτὰ τεύχη. ἐκδιδομένα κατὰ
μῆνα ἕκαστον δὲ τεύχος, συγκείμενον ἐκ
τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα 4ον
καὶ κοσμοῦμενον ὑπὸ δύο ἰλλοστράτων φωτο-
γραφιῶν καὶ πολλῶν ἐν τῷ κειμένῳ εἰκόνων,
τιμᾶται ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις δραχ.
4. Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ γρ. γρ. 4. — Ὁ-
λόκληρον τὸ σύγγραμμα, προπληροῦμενον,
τιμᾶται ἐν Ἀθήναις δραχ. 24. Ἐν τῷ ἑ-
ξωτερικῷ γρ. γρ. 24. Ὁ λαμβάνων τὸ πρῶ-
τον τεύχος θεωρεῖται συνδρομητής καὶ ὑπο-
χρεοῦται διὰ τὴν συνέσειαν μέχρι τέλους τοῦ
συγγράμματος.
Συνδρομητὰς ἐγγράφοσι τὰ κυριώτερα
βιβλιοπωλεῖα.
Ὁ ἐκδότης ΚΑΡΩΛΟΣ ΜΠΕΚ
ΠΡΑΝΤΖΙΝΗΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΔΙΚΗ
ΕΙΣ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ
ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Η ΤΡΙΠΛΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΜΟΝΤΑΙΝ
Πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς
Εἰς τὸ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
Ὁδὸς Λέκα—Στοὰ Σιμπούλου
Διὰ τὴν Σύρον καὶ ὅλας τὰς Κυκλάδας γενικῆ
ἀποθήκη μεταλλικῶν ὑδάτων
VALS
Ἐν τῷ Φαρμακίῳ Ι. Τ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ ἐν Σύρω.
Πρόσφατα ἀποστέλλονται κατὰ μῆνα ὑπὸ τῆς
Ἑταιρείας ἡ φέλλη δραχ. 1,40. Τοῖς ἀγοράζουσι
κιδώτια γίνονται ἐκπτώσεις

Μέρος	ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
Ημερομηνία N. H. Ημέρ.	Εορταί
4 23 Σάββ.	Κεκοιμημένων. Μιχαήλ όμολ. επί. Σύν. Πεντηκοστή. Συμεώνος του έν τώ όρει.
5 24 Κυρ.	'Αγιού Πνεύματος. 'Η Γ' εορ. κερ. Πρ.
6 25 Δευτ.	Κάρπου του 'Αποστ. έκ των 70.
7 26 Τρίτη	'Ελλαδίου Ιερομάρτυρος.
8 27 Τετ.	Ευτυχούς Ιερομάρτυρος.
9 28 Πέμπτ.	Θεοδοσίου Ιερομάρτυρος.
10 29 Παρ.	

'Ανατολή 4.37'. Δύσις 7.20'. Μέγεθος ημέρας 14.43'.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

24 Μαΐου. 'Η 'Αγία Πεντηκοστή. Κατά την ημέραν ταύτην, Κυριακήν, δεκάτην μὲν ἀπὸ τῆς 'Αναλήψεως, πεντηκοστὴν δ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἐνῶ οἱ ἑνδεκά 'Απόστολοι, οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου καὶ αἱ ἀκολουθήσασαι τῷ Χριστῷ θεοφιλεῖς γυναῖκες (ἐν ὄλῳ περὶ τοῦς 120), ἐπανακάμφαντες ἐκ τοῦ ὄρους τῶν 'Ελιων εἰς 'Ιερουσαλήμ, ἀνεμνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Διδασκάλου, προσευχόμενοι ἐν τῷ ὕπερφῳ τῆς οἰκίας, αἰφνης ἐγένετο ἦχος ὅσος ὅταν πνέη σφοδρὸς ἀνεμος καὶ ἐπλήρωσε τὴν οἰκίαν ἐφάνησαν δὲ γλώσσαι πυροειδεῖς, ἐπικαθήσασαι τῆς κεφαλῆς ἐνὸς ἐκάστου, οἵτινες ἤρξαντο φθεγγόμενοι ξένας γλώσσας καὶ διαλέκτους. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τελομένης εορτῆς ἐν 'Ιερουσαλήμ, εἶχον συρρεῖσαι πολλοὶ 'Ιουδαῖοι ἐκ τῶν περιχώρων, οἶον Πάρθοι, Μήδοι, 'Ελκμίται κλπ. ἑτερογλώσσοι, οἵτινες ἠπύρου καὶ θαύμαζον ἀκούοντες τοῦς 'Αποστόλους λαλοῦντας πάσας τὰς γλώσσας αὐτῶν. 'Επειδὴ δ' οἱ ἄλλοι Φαρισαῖοι τῆς πόλεως καὶ γραμματεῖς ἐχλεύαζον τοῦς 'Αποστόλους ὡς μεθύοντας, ὁ Πέτρος ὄψωσας τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἐδημηγόρησεν ἐνώπιον ἀπέριου πλήθους καὶ ἀπέδειξεν αὐτοῖς ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα μέθης, ἀλλ' ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Κυρίου, εἰπόντος διὰ τοῦ προφήτου 'Ιωήλ ἀέκχεσθαι ἀπὸ τοῦ πνεύματος μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα καὶ προφητεῦσουσιν οἱ υἱοὶ οὐρανῶν κλπ. — Ἡ μεγάλη εορτὴ αὕτη εἶνε ἡ τελευταία τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς ἐνσάρκου οικονομίας τοῦ Θεοῦ κατ' αὐτὴν δὲ οἱ 'Απόστολοι, οἱ πρῶην ἰδιωταὶ καὶ ἀπαιδεῦτοι ἄλεις, ἐμπνευσθέντες ὑπὸ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, θεολόγησαν τρανῶς τὰ θεῖα δόγματα, ἐσαγήνευσαν δὲ, κατὰ τὴν βῆσιν, τὴν οἰκουμένην, γενόμενοι οἱ κήρυκες τῆς ἀληθείας καὶ οἱ μέγιστοι διδάσκαλοι.

Τῆς ἡμέρας ταύτης τελείται καὶ ἡ μνήμη τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει δόσιου πατρὸς Συμεῶν, καταγομένου ἐξ Ἀντιοχείας καὶ ζήσαντος ἀσκητικῶς ἐπὶ στόλου ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐξ οὗ καὶ Στυλίου τῆς ἐκλήθη.

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη ὁ ἄρτι ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως κυρωθεὶς νόμος: περὶ ἐκκαθαρίσεως τοῦ λόφου τῶν συνέξεων χρεῖος τῶν ὑπ' ἀλλήλων καὶ συνταξιογῶν. — Ἀνεκλήθη τὸ ἀπὸ 1 Αυγούστου 1885 Β. διάταγμα περὶ μετασχηματισμοῦ τοῦ Δήμου Μαγνησίας. — Ἐτέθησαν εἰς ἀποστρατεῖαν ὁ ἀντισυνταγματάρχης Κωνελ. Δημητρόπουλος καὶ ὁ ταγματάρχης Γ. Σπέρου. — Αἱ μερικαὶ ἐξετάσεις ἐν τοῖς συντάγμασι καὶ τάγμασι τῶν ὑποψηφίων ὑπαξιωματικῶν διὰ τὴν Σχολὴν τῶν ὑπαξιωματικῶν ὤρθωθησαν τῇ 15 'Ιουνίου. — Διὰ Β' διατάγματος οἱ Δῆμοι τῆς ἐπαρχίας Βόλου, Δράκας, Νηλείας καὶ 'Αγίου Λαυρεντίου ἐνοῦνται εἰς τὸν Δῆμον Νη-

λείας, ἔχοντα πρωτεύουσαν τὸ χωρίον Λαχώνια.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια ἀναχωρεῖ εἰς Εὐρώπην, ὃ μὲν Βασιλεὺς μετὰ τοῦ Διαδόχου, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὰς ἐν Λονδίῳ γενησομένης εορτῆς ἐπὶ τῇ πεντακοστῇ ἐπετείῳ τῆς βασιλείας τῆς ἀνάσσης τῆς 'Αγγλίας, ἡ δὲ Βασίλισσα μετὰ τῆς βασιλοπαίδας 'Αλεξάνδρας, μεταβαίνουσαι εἰς τὰ λουτὰ τοῦ Βισθάδεν, ὅπουθεν ἐπισκεφθήσονται τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν τῆς Ρωσίας. Οἱ βασιλεῖς θὰ συναντηθῶσιν ἐν Κοπεύχάγῃ, ἐνθα εορτασθήσεται ἡ 70ῆ ἐπέτειος τῶν γεννηθῆναι τῆς Βασιλίσσης τῆς Δανίας. — Ὁ ἐνταῦθα πρεσβυτὴς τῆς Μ. Βρετανίας κ. Ροῦμπολδ ἀπῆλθεν οἰκογενειακῶς εἰς Λονδίνον, ἵνα παραστῆ εἰς τὰς εορτὰς τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας. — Ἡ 'Αστυνομία συνέλαβεν ἄνδρα καὶ τινὰ γυναῖκα, οἵτινες, ὄντες μέλη εταιρείας κίβδηλοποιῶν, ἔθετον εἰς κυκλοφορίαν κίβδηλα τουρκικὰ τάλληρα. — Ἀπο 1ης 'Ιουνίου ἀρχεται λειτουργοῦν τὸ Δρομοκαίτειον φρενοκομείον, οὗ διευθυντὴς διαρίσθη ὁ κ. Τζεωρτζης. — Τὸ 'Αναθεωρητικὸν δικαστήριον ἠκύρωσε τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς καταδικάσθησαν εἰς θάνατον οἱ Λάιος καὶ Πηνεῖω, λοχαγοί, καὶ ὁ ἀνθυπολοχ. Παπαγαλαμπους, παρέπεμψε δὲ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Β' Διαρίκι Στρατοδικεῖον. — Καὶ ἐν Τριπόλει ἰδρῶθη γυμναστικός σάλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κολκοτρώνης». — Τὰ τέκνα τοῦ ἀποβιώσαντος βαθυπλοῦτου ὀμογενοῦς Α. Βαλλιάνου ἐπεμφαν 20 χιλ. φραγ. εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κεφ' ἀλλήνας, ἵνα τὰ διαθέσῃ ὑπὲρ φιλαθρωπικοῦ τινος ἔργου. — Ἐπὶ ταῖς εορταῖς τοῦ Πανεπιστημίου ὁ καθηγητὴς αὐτοῦ κ. Ἀρεταῖος ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρει γέρας 1000 κατ' ἔτος δραχμῶν πρὸς σύστασιν ἐπιστημονικοῦ διαγωνίσματος. — Ἐπὶ τῇ εορτῇ τοῦ Πανεπιστημίου αἱ ἀκαδημαϊκαὶ ἀρχαὶ ἔλαβον πολλὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα διαφόρων ἐπιστημονικῶν σώματιῶν καὶ διδασκῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐντύπωσιν ἐνεποίησε τοῦ ἐν Σερβίᾳ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Κόγκονγες τὸ τὸ θερμῶς καὶ συγχαρητήριον τηλεγράφημα. — Ἡ Βασ. οἰκογένεια διατρίβει νῦν ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Δεκελείας, ἐνθα καὶ ἐτελέσθη δοξολογία ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ εορτῇ τοῦ Διαδόχου τούτου ἐνεκα ὅλων τυπικῆς ἠτο ἡ ἐνταῦθα γενομένη τελετὴ ἐπὶ τῇ εορτῇ ταύτῃ. — Ἀποβιβάσας ἐκηδεύθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ὁ γηραιὸς ἀντιστράτηγος Σκαρλῆτος Σαῦτσος, ἀπονειμηθειῶν τῶν εἰς τὸν βαθμὸν του προσηκουσῶν τιμῶν. Ἐπὶ τοῦ φέρετρό τοῦ κατετίθησαν πολλοὶ στεφανοὶ, καὶ λόγοι δὲ ἐξεφωνήθησαν ἐξυμνήσαντες τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστῆντος. — Περαιτωθεῖσάν τῶν ἑξατάσεων, διενεμήθησαν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὰ συνήθη βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς τῆς σχολῆς τῶν ἀποστόλων Παιδῶν. Κατὰ τὸ ἄλ-ζαν, δ' ἔτος ἐνεγράφησαν ἐν αὐτῇ 783 μαθηταὶ, ἐφοίτησαν δὲ κατὰ μέσον ὄρον 252 καὶ ἀπέλυθησαν 8. — Καὶ ἄλλοι 12 Λέγω-

νες ἀπῆλθον εἰς Ἀμερικὴν πρὸς ἀναζήτησιν ἐργασίας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Γενομένης ἐκκρήξεως ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις τῆς παρὰ τὴν Γλασκώβην Οὐαστώνης, ἐφανεύθησαν 70 ἐργάται. — Λίαν προσεχῶς ἀρχεται ἡ λειτουργία τῆς ἀπὸ Βελιγραδίου εἰς Θεσσαλονικὴν σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. — Ὑπὸ τῆς γενικῆς τῶν Κρητῶν συνλεύσεως ἐξελέγη τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκ βουλευτῶν, ἡτις μετέβη εἰς Κ(πολιν ὅπως διαπραγματεύθῃ μετὰ τῆς Πύλης περὶ τῶν ἐκκρεμῶν τῆς γῆσου ζήτημάτων. — Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἐν Γαλλίᾳ ἐληξε, ἀναλαβόντας τοῦ κ. Ρουβιὲ τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου. Ἡ νέα κυβέρνησις ἐν τῇ πρὸς τὰς Βουλὰς δηλώσει αὐτῆς λέγει ὅτι θέλει ἐργασθῆ πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἐσωτερικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῶν οικονομικῶν, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ θέλει εἶσθαι σταθερά, ἀξιοπρεπῆς καὶ σώφρων. — Ἀπομακρυνόμενος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ὁ πολὺς στρατηγὸς Βουλάντζ, συνέστησε τῷ στρατῷ δι' ἡμερησίας διατάξεως ἀφοσιώσιν εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα καὶ πίστιν εἰς τὸ πολίτευμα.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ὑποψήφιοι διὰ τὴν θέσιν τοῦ Πρωτῶν νεως τοῦ ἐπομένου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους εἶνε οἱ καθηγηταὶ κ. Θ. Ἀφεντούλης καὶ Στεφ. Στρέιτ. — Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν εορτῶν ἐπὶ τῇ 50ῇ ἐπετείῳ τοῦ Πανεπιστημίου οἱ μαθηταὶ τῶν ἐνταῦθα Γυμνασίων κοινῶ ἐράνω ἐτέλεσαν μνημόσυνον ἐν τῷ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πολυγώνου γαιῶκῳ ὑπὲρ τῶν ἐν Δραγατσανίῳ πεσόντων ἱερολοχιτῶν τὴν δ' ἐπομένην ἐν ὄπλοις καὶ ἡγουμένης μουσικῆς μετέβησαν καὶ κατέθεντο στέφανον ἐπὶ τοῦ κenoταφίου αὐτῶν, τοῦ ἐν τῷ κήφῳ τοῦ Πανεπιστημίου.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Φ. Κ. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε πολὺ μερικὸν καὶ ἐποσειθεὶς δι' ἡμῶς τοῦλάχιστον. Mme X. Décidement, cette société philanthropique d'heureuses idées et cela prouve que la charité est une féconde inspiratrice!... Ἀλήτη. Ἀλήτες τὰ ὄν, ἀλλὰ πολὺ γονόρρον Κυρίαν Ἄν. Ρ. Κέρκυραν. Εὐχαριστῶς τ' ἀποστελλόμεν ἐκ νέου. Ἀνάγνωτε καὶ τὰ κατωτέρω. Εἰ Π. Α. Σῦρον. Τὸ 15ον ἐστάλη διὰ β' φοράν. Παρακάλομεν ὅμως τὸσον ὅμας ὅσον καὶ πάντα ἄλλον συνδότην ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐὰν δὲν λάβῃ φύλλον τι, νὰ ζῆ τῇ ἐκ τοῦ ταχυδρομείου ἀπόδειξιν περὶ τοῦ τοῦ, κατὰ τὰ ἐσχάτως διχταθέντα, καὶ νὰ τὴν πέμπῃ ἡμῖν. Οὕτω δὲ θὰ μανθάνωμεν διατὶ τὸ φύλλον παρεπληνῆθη καὶ τίς ὁ εὐθυσόμενος. Θ λ: Ἡ σύζυγος τοῦ Ροσσίνη, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου της, παρεκάλεσε νὰ τὴν θάψωσι χωριστά, τοῦτο δὲ διὰ νὰ μὴ ἰσπερήσῃ διὰ τῆς συντροφίας τῆς τῶν μέγα μούσουργον τῶν ἰδιαιτέρων τιμῶν, ἀτινες αὐτὸ καὶ μόνῳ ὄφειλοντο. Πᾶσαι κυρίαι ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἐκ τούτου τὸ ὀραϊότερον τῶν μαθημάτων Γ. Π. Α. Ὀνοδίνον. Ἐκτός τῶν ἀμνηρικῶν ποιημάτων τῶν, τῆς Φαίδρα δὸς χ. λ., κατέγινεν ἰδίᾳ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀμνηρικῆς μουσικῆς. Ἐγεννήθη τῷ 1886. Νῦν εἶνε πρόεδρος τῆς Ἴων. Φιλ. Σχολῆς. Θ. Π. Ἀλεξάνδρεϊν: Ἐλήθη Ἄντ. Σκ' ἀνδρᾶ. Ἄνδρῶν. Ἐκ τῆς τῆς ἐμάθομεν. Ὡς πρὸς τὰ κρηφίτα εἶνε ὄραϊον ἐθιμον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραλείπετε. Διὰ τὰ λοιπὰ... ἀπικεῖται προσοχὴ καὶ τάξις.